

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 929

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN.

20 cent

„Gij hebt natuurlijk wel begrepen, dat ik niet degeen ben, voor wien ik mij uitgaf”.
merkte de gewaande schilder met een knipoogje op.

NIEUWE SERIE

Mijnen en Contramijnen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ONWELKOME VERSCHIJNING.

John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, benevens, de trouwe chauffeur James Henderson vertoefden nog altijd te New-York, waar zij door een zonderlingen samenloop van omstandigheden waren heen-gevoerd.

Niet langs den gebruikelijken zeeweg evenwel, maar met behulp van een van de geniaalste uitvindingen van den Grooten Onbekende, zijn vreemde vliegmaschine, den „Dui-vel der Lucht”, een toestel, dat niet door benzine, maar door electriciteit in beweging werd gebracht, en de fabelachtige snelheid van niet minder dan 600 kilometer per uur kon bereiken.

Het was in den vroegen middag van een allerschoonsten herfstdag, toen Raffles en Charles gezeten waren op het terras van het Astor-Hotel, een der rijkste en weelderigste hotels van New-York, en waar zij onder een aangenomen naam hun intrek hadden genomen, Charles in de hoedanigheid van secretaris van een schatrijken Engelschman, die hier voor handelszaken kwam.

Van hun zitplaats af, dicht bij de hard-steenen balustrade van het terras, hadden zij een overheerlijk uitzicht over de Hudson-baai, die als een reusachtige spiegel glansde in het licht van een warme herfstzon.

Zij waren ongeveer de eenige bezoekers op dit vroege middaguur, want de meeste gasten waren nog aan de lunch gezeten, en zij konden ongestoord spreken over de zaken, die op dit oogenblik hun aandacht vroegen — dat wil zeggen, over hun aanstaand vertrek.

— Je bent er dus zeker van, dat James alles voor onze terugreis in orde heeft gemaakt, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blikken liet glijden over het schoone panorama, dat zich aan zijn voeten uitstreckte.

— Ja, alles is gereed! Edward, antwoordde de jonge man. Wij kunnen desnoods over een uur opstijgen, zoodat wij omstreeks twee uur in den nacht op het vliegerrein bij Londen kunnen landen!

— Dat zullen wij dan maar doen, want ik zie geen reden, om ons verblijf hier nu nog

langer te rekken, nu wij er in geslaagd zijn, de politie een groot aantal chefs van de benden van het Kwade Oog in handen te spelen, die sedert maanden de geheele stad in rep en roer bracht door haar terrorisme, haar vreeselijke moorden en haar beroovingen op den openbaren weg, vaak op klaarlichten dag, en met behulp van snelle auto's gepleegd!

— Ja, onze taak kan hier nu wel als volbracht worden beschouwd, voegde Charles er met een bevestigend hoofdknikken aan toe. Je hoeft er waarlijk geen spijt van te hebben, dat je hebt toegegeven aan je verlangen, dien schurken eens een lesje te geven — en tegelijkertijd de politie van New-York!

— En nog aan iemand anders ook, Charles! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij een versche sigaret opstak. Want ik weet zeker, dat er verband heeft bestaan en nog steeds bestaat tusschen de misdaden in deze stad en die te Londen en andere belangrijke Europeesche hoofdsteden!

— De bende van het Kwade Oog zou dus volgens jou een onderafdeeling vormen van het beruchte Genootschap van den Gouden Sleutel, dat zich niet lang geleden een nieuwen chef heeft gekozen?

— Ja, daar ben ik vast van overtuigd! Het is dezelfde methode, dezelfde, onberispelijk werkende organisatie, hetzelfde stelsel van spionnage en bedreiging! Achter dit alles is een sterke hand te zien, die alles leidt en bestuurt — je weet, wiens hand ik bedoel! En daarom verheugt het mij des te meer, dat ik er in geslaagd ben, een spaak in het wiel van die heeren te steken, en meer in het bijzonder den aanslag tegen de dochter van den staalkoning Vandyke, en dien op een deel van zijn fortuin te verijdelen!

— Die zaak van de vijf millioen zal hun zeker leelijk dwars zitten, gaf Charles lachend toe. Als we eens nagaan, dat de staalkoning dat reusachtige bedrag reeds in den kelder van een afgelegen huis had gedeponeed, dat de schurken het eenvoudig maar behoefden te komen halen, en dat wij, door ongemerkt een onderaardsche gang naar dien kelder te graven, hen vóór zijn geweest, en de millioentjes hebben weggehaald! Je hebt er toen met je gewone grootmoedigheid vier van teruggebracht bij den staalkoning, maar ik ben er zeker van, dat hij het gemis van die vijf millioen in het geheel niet zou hebben gevoeld!

— Herinner je dat ik daar de voorwaarde aan verbonden heb, dat hij met het geld iets goeds moet uitrichten, daar ik het hem anders weder afhandig zou maken, Charles! En dat zal ik ook doen, als hij mijn raad niet opvolgt!

— Gedeeltelijk heeft hij dat al gedaan, want op de beurs ging vanmorgen het gerucht, dat hij vijfhonderd duizend dollar ter beschikking had gesteld voor een nieuwe stichting voor oorlogsinvaliden.

— A la bonne heure! riep Raffles uit. Zoo mag ik het hooren! Zoo is het beter besteed, dan dat het in zijn reusachtige brandkast blijft liggen!

— Heb je de ochtendbladen al gelezen?

— Ik heb er nog geen gelegenheid voor gehad! Iets bijzonders?

— Zij zijn niet al te goed te spreken over het optreden van de politie van deze stad, en zij vragen schamper, of het dan volstrekt noodzakelijk was, dat John Raffles uit Londen hierheen kwam, om deze zaak op te knappen! Want door het briefje, dat je aan den staalkoning schreef, en dat in geuren en kleuren in de groote bladen is afgedrukt, ligt je geheimzinnige naam thans op ieders lippen! En weet je wel dat je hier bij zekere personen groote sympathie hebt verworven?

— Toch? vroeg Raffles, met een ironischen trek om de krachtig geteekende lippen.

— En wel bij iemand waarvan je het wel in de laatste plaats zoudt hebben verwacht!

— Laat maar eens hooren! hernam Raffles, maar het was duidelijk te zien, dat 'tantwoord hem vrij onverschillig liet.

— De „New-York Globe” is miss Cissy, de eenige, liefvallige dochter van den staalkoning, gaan interviewen, en deze heeft hem rondweg medegedeeld, dat zij bewondering koestert voor een man die zoo energiek en schrander blijkt te zijn als John Raffles, de Onvindbare Onbekende — hij mag dan honderd maal inbreker en dief zijn! Haar rede-neering luidt: „Als de dief binnen enkele uren een paar dozijn zeer gevaarlijke bandieten onschadelijk weet te maken, iets, waartoe de geheele politiemacht eener wereldstad als New-York niet in staat bleek te zijn — dan moet mijn sympathie onwillekeurig en mijns ondanks wel aan de zijde van den dief zijn — en niet aan den kant van het wettig gezag — al spijt het mij, dit te moeten verklaren!”

— Niet kwaad opgemerkt, zeide Raffles,

terwijl hij geeuwend de krachtige armen uitstrekte. Maar ik vrees, dat de politie er wel anders over zal denken!

— Natuurlijk! Die is allesbehalve gesticht over je tusschenkomst! Zij had het heel goed gevonden als je haar den weg naar de millioenen had gewezen, maar verder was zij maar het liefst van je medewerking verschoond gebleven!

— Ondanks, uw naam is politie! roep Raffles op dramatischen toon uit.

— Nu, in haar plaats zou ik, geloof ik, ook niet al te zeer met je tusschenkomst ingenomen zijn geweest! Het moet niet al te aangenaam zijn, als men jaren ang naar iemand zoekt, om hem geruimen tijd op te sluiten, daar hij dingen doet, die indruischen tegen den geregelden gang van zaken — en diezelfde man helpt ons dan bij het vangen van bandieten!

— Ik stel er prijs op, Charles, dat je zulk een vriendelijken naam geeft aan mijn werkzaamheden, zeide Raffles spottend. De politie zou het waarschijnlijk kortaf en ook heel wat duidelijker inbreken noemen! Maar hoe het zij — het verheugt mij toch wel een weinig, dat miss Cissy niet al te slecht over mij denkt — al laat over het algemeen het oordeel van het zwakke geslacht mij tamelijk koud! En vertel mij nu eens wat van den uitslag van de jacht op het gevaarlijke geboefte.

— Bij den strijd in den kelder zijn twee agenten zwaar gewond, en een hunner zal er wel niet van bovenop komen. Maar vijf bandieten hebben daar den dood gevonden. Op straat zijn er drie neergelegd, en in twee huizen nog eens drie, die gewapenden tegenstand boden. Bij de achtervolging over de daken, waarbij wij ook zulk een groote rol hebben gespeeld, heeft de politie twee roovers gedood, en wij schijnen er zeven gedood en acht gewond te hebben, waarvan vier levensgevaarlijk! Alleen James heeft er negen voor zijn rekening genomen.

— Nu, dat is een goede opruiming, zeide Raffles onverschillig. Maar ik ben bang, dat dit nog lang niet voldoende zal blijken! Die gansche wijk aan de haven schijnt wel vergiftigd te zijn van lieden, die zich de verbetering der wereld al op een heel eigenaardige wijze voorstellen, namelijk door zooveel mogelijk medemensen naar de andere wereld te zenden — natuurlijk na ze geplunderd te hebben — alsof dat iets zou veranderen aan den treurigen toestand, waar-

in de geheele menschheid thans verkeert! Een messteek . . . een leven uitgebluscht . . . een schurk, die eenige duizenden rijker wordt, en het geld dadelijk, op de walgelijkste wijze verbrast — ziedaar de manier, waarop deze ellendelingen hun opvattingen omtrent gelijkheid, vrijheid en broederschap verwezenlijken! Ik zeg je — ik zal hen blijven bestrijden, tot de dood mij voorgoed de oogen sluit!

Raffles had dit laatste op grimmigen, doffen toon gezegd, en zijn gelaat had een harde uitdrukking verkregen.

Hij staarde nog eenigen tijd over het water, en zeide toen op geheel anderen toon:

— Wij zeggen dus, waarde Charles, dat wij het land van de dollar over een uur vaarwel zeggen, en naar Londen terug keeren, het aan de politie overlatend, voort te bouwen op het fundament, dat ik voor haar gelegd heb! Wij keeren terug — met heel veel ervaring — en een millioen dollar rijker!

— Zonder nog de herinnering van een zeer belangwekkend avontuur te rekenen! voegde Charles er aan toe, terwijl hij opstond, ten einde den kellner te betalen, die juist in hun richting kwam.

De twee vrienden namen hunne overjassen over hun arm, en verlieten het terras, schreden langs de breede gang, die de geweldig groote eetzaal begrensd en bereikten zoo de uitgestrekte vestibule, waar zich op dat oogenblik niet veel personen bevonden, ofschoon in Amerika de halls der groote hotels niet alleen voor de gasten, maar ook voor vreemdelingen bestemd zijn, die er kunnen plaats nemen in een der talrijke, gemakkelijke stoelen, en eriets gebruiken als in een gewoon café.

Handelaars, die in een hotel wonen, plegen in deze „launges” hun zakenvrienden te ontvangen, en de dames komen er babbelen en hun kopje thee dronken.

Meestal is er een vroolijk strijkje, uit een half dozijn musici — en van de beste! — bestaande, dat een opgewekte stemming onderhoudt.

Charles had zich naar de logé van den gérant begeven, ten einde de nota te regelen, terwijl Raffles op hem bleef wachten, zijn kaarsrechte, lenige gestalte half verborgen achter een der kolossale pilaren, die het hooge gewelf der vestibule droegen.

Charles was vrij spoedig gereed, en kwam

zich weder bij Raffles voegen.

Hij kende het gelaat van zijn trouwen vriend zoo nauwkeurig, dat hij dadelijk bemerkte, hoe er een fijne rimpel over het hooge voorhoofd van Raffles liep, dien hij daareven niet gezien had.

Er moest iets gebeurd zijn in de korte spanne tijds welke hij besteed had aan de regeling der nota

Hij keek Raffles aandachtig aan, en vroeg toen op zachten toon :

— Wat is er, Edward ?

— Luister eens, Charles begon Raffles langzaam, terwijl hij den jongen man onder den arm nam en hem meevoerde, tot zij buiten het gehoor van de gasten in de vestibule waren. Ik heb mijn plannen gewijzigd !

— Wat wil je zeggen ? vroeg Charles verbaasd. Gaan wij niet terug ?

— Tenminste niet vanmiddag !

— En wat mag je wel zoo eensklaps van

denkbeeld hebben doen veranderen ?

— Je kunt je zelf het antwoord geven, als je je blikken eens achterwaarts richt en ze vestigt op het tafeltje in den tegenovergestelden hoek. Daar zit een man, verdiept in de lezing van een dagblad — misschien wel een blad met het relaas van onze avonturen, dien je misschien wel zult herkennen, al draagt hij thans een snor en baard die niet slecht zijn nagemaakt.

Charles wendde zijn blikken onopvallend in de aangeduide richting — en hij had moeite, den kreet te weerhouden, die hem naar de lippen drong . . .

De man, die daar ginds alleen aan zijn tafeltje zat, was dr. Cox, de doodsvijand van den gentleman-inbreker, de nieuw gekozen chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, de opvolger van den vervaarlijken misdadiger Nicholson, die zijn leven aan de galg had moeten eindigen !

HOOFDSTUK II.

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN.

Een oogenblik bleef Charles stokstijf staan, maar spoedig had hij zich hersteld en zachtjes mompelde hij voor zich heen, maar toch zoo dat Raffles hem kon verstaan :

— Wat komt die schurk hier uitrichten ?

— Dat ligt nog al voor de hand, Charles ! antwoordde Raffles glimlachend. Hij komt zelf maar eens omzien naar de zaken hier, nu de telegraaf hem iederen dag nieuwe rampen meldt !

— Er is dus werkelijk verband tusschen het optreden van de Bende van het Kwade Oog hier te New-York en de daden van het groote Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan de zetel zich te Londen bevindt ? vroeg Charles op zachten toon.

— Daaraan heb ik nimmer een oogenblik getwijfeld, mijn waarde ! antwoordde de Groote Onbekende. Alles wees er op. En als ik er nog niet zeker van geweest was, dan zou de komst van Cox hier alle ongewisheid dienaangaande hebben opgeheven !

— En — nu vertrek je dus niet ?

— Ik blijf ! Denk je, dat ik het gevaar zou ontloopen, Cox hier kalm zijn gang laten gaan, en al mijn werk hier ongedaan laten maken ? Ik blijf ! Het komt mij voor, alsof de meester, zooals zijn dienaren hem noemen,

mij hier komt tarten, alsof hij mij uitdaagt, alsof hij mij den handschoen toewerpt — en daarom — blijf ik.

— Zou hij hier logeeren ? vroeg Charles die schijnbaar naar buiten keek, maar inderdaad den chef van het groote misdadigersgenootschap niet uit het oog verloor.

— Ik weet het niet, maar uit zijn houding zou ik het wel opmaken. In ieder geval zal het goed zijn, hem zoo weinig mogelijk aan onze aandacht te laten ontsnappen. Ga maar dadelijk naar den gérant, en zeg hem, dat ik mijn plannen gewijzigd heb na de ontvangst van een telegram, en huur onze kamers opnieuw !

Charles ging dadelijk dit verzoek ten uitvoer brengen, en hij kreeg dezelfde kamers, waarvan hij de huur zooeven betaald had.

Over de bagage behoefden zij zich niet te verontrusten, want die hadden zij bijna niet !

Een paar handvaliezen, en dat was alles.

Terwijl Charles een en ander met den gérant besprak, had Raffles een der étage-kellners aangesproken, die hier toevallig voorbij kwam, en die in een opgewekte stemming verkeerde vanwege de hooge fooi, hem zoo juist dóór den gewaanden handelsman ge-

schonken.

— Veel nieuwe logeergasten ? vroeg Raffles als terloops, terwijl hij zijn blikken door de vestibule deed waren.

— Niet veel, mijnheer ! antwoordde de kellner. Trouwens — wij zijn bijna geheel vol ! Die dame daar is er bij gekomen. En dan die heer in den hoek, die in een krant verdiept is, ja, die met die zwarte snor en korten baard !

De aangewezene was dr. Cox.

Op dat oogenblik kwam Charles terug en de kellner verwijderde zich.

— Hij logeert hier, Charles ! zeide Raffles zacht. Wij treffen het ! Op die wijze kunnen wij de gangen van onzen man nagaan, zonder dat het al te zeer opvalt !

— Hoe komt hij eigenlijk zoo vlug hier ? Hij zal toch ook niet over een vliegmaschine beschikken, die den overtocht over den Oceaan zonder noemenswaardig gevaar kan maken ?

— Waarom zou hij eigenlijk niet, Charles ? was de wedervraag van Raffles. Ik geef toe, dat hij geen machine kan hebben, die 600 kilometer per uur aflegt, maar met een toestel van 300 komt men ook al heel ver ! Maar hij hoeft niet te vliegen — de zaak-Vandijke houdt hier de aandacht reeds meer dan een week gaande en het is zeer wel mogelijk, dat Cox dadelijk plannen heeft beraamd om hier te komen, toen hij zag, welk een groot fortuin hier kon worden gestolen ! Hij is pas kort chef, en wellicht heeft hij een staaltje van zijn doortastendheid en ondernemingsgeest willen geven !

— Inderdaad — zoo zal het zich hebben toegedragen ! zeide Charles hoofdknikkend.

— Ik vermoed, dat hij stellig voornemens is, de zoo jammerlijk mislukte zaak met Vandijke toch nog tot een goed einde te brengen, daar de indruk in geen geval mag blijven bestaan, alsof er een macht zou zijn, sterk genoeg om die van de Bende van het Kwade Oog te bestrijden ! De burgers van deze stad moeten bij voortdoring in angst worden gehouden voor de daden van terrorisme der bende, en daarom mag en kan hij niet dulden, dat de politie, maar in de eerste plaats John Raffles, aan het langste einde trekken !

— Maar dan loopt de staalkoning opnieuw groot gevaar ! zeide Charles verschrikt.

— Zeer ernstig gevaar, Charles ! Zoo ernstig, dat wij ons dadelijk aan het werk moeten

zetten, teneinde dien man tegen den dood te beschermen, die hem nu weder zal aangrijzen, nu hij de millioenen niet betaald heeft — al was het dan ook buiten zijn schuld ! Men zal hem opnieuw den eisch stellen, dat hij vijf millioen moet geven, en als hij weigert — dan kost het hem het leven, en misschien ook van zijn dochter ! Die schurken kennen geen genade, als men hun den voet dwars zet en het waagt hen te weerstreven !

— Het blijft er dus bij, dat wij voorloopig niet vertrekken ! Dan zal ik James, even telefonisch waarschuwen, dat hij ons niet langer met den Duivel der Lucht behoeft te wachten, maar zich aanstonds weder tot je beschikking moet houden, en zijn plaats in de garage van het hotel weer moet innemen.

— Dat is goed ! Wij zullen juist nu de hulp van dien braven James met zijn geweldige kracht niet kunnen ontberen ! Als wij hem eenige dagen geleden bij die affaire op het dak niet bij ons hadden gehad, zou het waarschijnlijk minder goed met ons zijn afgelopen als wij wel gehoopt hadden !

— Zeg maar gerust dat wij dan op dit oogenblik goed en wel opgeborgen zouden zijn in een der stevigste cellen der gevangenis, Edward ! gaf Charles levendig te kennen. Zooals hij „de levende brug” voor ons maakte — geen beroepskunstenmaker zou het hem verbeterd hebben !

Terwijl Charles zijn voornemen ging ten uitvoer brengen begaf Raffles zich langzaam naar de groote conversatiezaal, die aan de vestibule grensde, en zette zich aan de reusachtige leestafel, waar bladen en tijdschriften uit alle deelen der wereld te vinden waren, en men Russische naast Japansche, Indische naast Chineesche bladen aantrof.

Hij nam de „New-York Times” ter hand, en sloeg de bladen om.

Zoo naderde hij het gedeelte, waarop de meeste advertenties voorkwamen.

En onmiddellijk viel zijn oog op een groote annonce, die over de geheele breedte van de pagina geplaatst was, en slechts deze woorden bevatte :

„John Raffles, neem je in acht !”

Een ander zou bijna zeker een onwillekeurige beweging van schrik of tenminste van verbazing hebben gemaakt.

Raffles echter bewoog zich zelfs niet.

Hij had even onmerkbaar geglimlacht —

en dat was alles!

Neen, er moest meer gebeuren, om dezen man, met zijn stalen zenuwen, zijn onverstoorbare gelijkmoedigheid, en zijn door niets aan het wankelen te brengen geestkracht te doen ontstellen, of hem een beweging, te ontlokken, welke hij niet zelf gewenscht had!

Hij vouwde de krant even kalm weder op als hij haar ter hand had genomen en bromde voor zich heen:

— Het is dus maar al te waar — de bladen schijnen hier niet al te kieskeurig te zijn bij het plaatsen van advertenties! Deze annonce heeft dan ook zeker wel een veertig dollars gekost, en bij de tegenwoordige concurrentie . . .!

Hij beëindigde zijn korte alleenspraak niet.

Zijn scherpe blik had dr. Cox ontwaard, die zooeven was binnen gekomen zijn grijsgroene oogen even liet rond dwalen, ze even met een blik zonder een spoor van herkenning op Raffles vestigde, en toen aan de leestafel plaats nam.

Ook de meester had zich vermomd, maar hoezeer stak zijn type af bij dat van den gentleman-inbreker!

Ja, een leek zou zeker de onechtheid van knevel, baard en hoofdhaar niet hebben ontdekt — maar Raffles was geen leek!

Hij zag dadelijk, dat het hoofdhaar niet overal even dicht aan den schedel aansloot, dat de baard aan de mondhoecken niet nauwkeurig op dezelfde hoogte eindigde, en met behulp van zijn zeer sterk vergrootend monoële kon hij zelfs zien, dat de haren van den knevel slechts waren ingeplant op het dunne, linnen strookje, hetwelk op de bovenlip van den chef der bende was geplakt!

Maar niemand zou deze aanmerkingen bij Raffles hebben kunnen maken!

Zelfs de nieuwsgierigste buurman aan de leestafel, die vlak naast hem gezeten was, had onmogelijk het bedrog kunnen ontdekken, zoo voortreffelijk waren pruik en korte knevel nagemaakt.

Maar niet alleen in dit mannelijk versiersel school het geheim van de onkenbaarheid van den Grooten Onbekende.

Hij wist zijn geheele gelaat een anderen vorm te geven door schijnbaar zeer eenvoudige middelen, zijn neus grooter of kleiner te doen schijnen, zijn wenkbrauwen weg te moffelen, zijn mond scheef neder te trekken.

En zelfs de kleur en de uitdrukking zijner oogen schenen te wisselen met de verschillende

kleederen en vermommingen welke hij droeg!

En bij dat alles voegde zich een zeldzaam acteurstalent.

Nooit kon men bij dezen wonderlijken man denken aan een aangenomen rol — hij was inderdaad degeen, dien hij moest voorstellen — arbeider, kellner, bankier, matroos, vodenraper, straatventer.

En nu zat hij daar volmaakt rustig, schijnbaar in het geheel geen acht slaande op dr. Cox, die niet verder dan een tiental meters van hem verwijderd was, alsof hij niet bestond!

Charles keerde even later terug, en de jonge man had zijn gelaatsspieren nog niet zoo goed in bedwang als Raffles, want er liep een onwillekeurige rilling over zijn trekken, toen hij den doodsvijand van den man, die hem het liefste op aarde was, zoo dicht in de nabijheid van zijn eenigen vriend zag zitten.

Hij herstelde zich echter onmiddellijk en ging eerbiedig op Raffles toe, terwijl hij op halffluiden toon zeide:

— Ik heb volgens uw opdracht gehandeld, mijnheer!

— Het is goed, mijnheer Cross, dan kunnen wij gaan, antwoordde Raffles kortaf.

Hij stond op, en de twee mannen verlieten de conversatiezaal en vervolgens het hotel.

Zoodra zij buiten waren, zeide Raffles:

— Het zal noodig zijn, dat wij ons hier een woning huren, niet te ver van het heerenhuis van Vandyke, mijn jongen. Het moet iets zijn voor een kleine beurs, want wij stellen voorloopig copiïsten, vertalers of iets dergelijks voor. Het hotel alleen is voor ons doel niet toereikend. Ik zou je dus willen verzoeken, daar zorg voor te dragen.

— Ik ga er dadelijk werk van maken, Edward!

— Goed zoo! En dan heb ik je nog iets mede te deelen, waarvan je niet al te zeer behoeft te schrikken, want je had er op verdacht kunnen zijn. Zooeven vond ik in de „New-York Times” een groote advertentie van dezen inhoud: „John Raffles, neem je in acht!” Wat zeg je daar van?

— Ik vrees, dat ons een moeilijke tijd te wachten staat, Edward — dat is alles! zeide Charles ernstig. De bandieten, die de stad onveilig maken en nu zelfs bij troepen van veertig en meer man optreden, zullen niet rusten alvorens zij je onschadelijk hebben gemaakt!

— Welnu, dan zullen wij nog wat meer waakzaamheid dan anders in acht nemen, zeide Raffles luchtig. Er is niets zoo prikkelend als de aanwezigheid van gevaar, en de noodzakelijkheid, het onder het oog te moeten zien, op straffe van vernietiging. Ben je dat niet met mij eens?

— Als het niet overdreven wordt — dan wel! antwoordde Charles. Maar ditmaal is het gevaar van zoo grooten omvang; dat

het niet langer sport meer is!

— Pardon, dat ben ik niet met je eens! Hoe grooter het gevaar, hoe sterker de opwinding, en dus — hoe interessanter het leven! En nu willen wij niet langer spreken over deze ethische onderwerpen en liever handelen! Want, Charles — de daad wint het toch nog steeds, hoe oud de wereld ook moge zijn, van de overweging!

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 3 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK III.

EERSTE SCHERMUTSELINGEN.

Langzamerhand was de rust teruggekeerd in het paleisachtige huis van Peter Vandyke, den Staalkoning, den man, die zijn eigen fortuin slechts bij benadering in cijfers kon aanduiden.

Weliswaar had Vandyke een millioen moeten missen van de vijf, welke hij in den kelder van het door de bandieten aangewezen huis had gedeponeed, en was het andere millioen aan de vingers van den raadselachtigen Raffles blijven kleven, die hem in deze zaak zulke groote diensten had bewezen, zoowel als aan de gansche burgerij, maar wat beteekende dat, in vergelijking met het redden van zijn dochter, die door den Grooten Onbekende met levensgevaar uit een opium-kit aan de haven was gered?

En bovendien — een groot aantal bandieten was gedood, zwaar gewond, of gevangen — en het gevaar zou nu wel voor goed bezworen zijn, zoo meende men in het groote huis aan de Vijfde Avenue.

De naaste toekomst zou op vreeselijke wijze leeren, dat men zich vergiste . . .

Het was op den morgen van denzelfden dag, waarop Raffles Dr. Cox ontmoet had, dat de post een brief aan het adres van Vandyke bezorgde, die, na door den secretaris Richard Hooper te zijn geopend, aan Vandyke ter hand werd gesteld:

Hij was kort maar veelbeteekenend, en luidde:

„Peter Vandyke, wij zijn bedrogen Vrees onze wraak. Het raakt ons niet of het al of niet uwe schuld is geweest, dat de vijf millioen niet in de handen dergenen zijn gekomen, waarvoor zij bestemd waren. John Raffles heeft u vier millioen teruggegeven, zooals de dagbladen vermelden, op uw eigen gezag. Het andere millioen heeft onze doodsvijand gehouden. Ook dit willen wij hebben, maar dit is een zaak tusschen ons en hem. Gij echter zult binnen vier dagen een som van vijf millioen aan boord

hebben gebracht of laten brengen van een kleine motorboot, rood geschilderd, die om vier uur in den middag van Donderdag a.s. bij den oostelijksten steiger van de Manhattan Bridge voor anker zal gaan, of het zal u berouwen. In de sloep die het geld brengt, mogen niet meer dan hoogstens drie personen aanwezig zijn. Wij zullen u aanstonds in den grond schieten, als gij tegen dit bevel in handelt. Indien gij de politie waarschuwt, of het nogmaals waagt, zijdelings of rechtstreeks de hulp van den vervloekten Raffles te aanvaarden, wacht u eveneens de dood.”

En als steeds was ook deze sombere waarschuwing ondertekend met het symbool der bende — een wijd geopend oog, met een dreigende, schrikwekkende uitdrukking.

Peter Vandyke schrok hevig bij de ontvangst van dezen brief, die aan al zijn hoopvolle verwachtingen, dat men hem thans met rust zou laten en de bende van het Kwade Oog was uitgeroeid, den bodem insloeg.

Maar hoezeer nam zijn schrik en ook zijn verbazing toe, toen hij een kwartier later in de vroege middageditie van zijn lijfblad, de „New-York Globe”, een advertentie las van dezen inhoud:

„Ik weiger een cent te betalen. Peter Vandyke.”

Hij staarde met glazigen blik op de pagina, waarop deze korte annonce voorkwam, zonder iets te zien, en stormde toen met het blad verfrommeld in zijn hand naar zijn werkkamer, waar zijn secretaris Hooper, een jonge man met een bleek, intelligent gelaat, bezig was met het beantwoorden van brieven.

— Luister eens, Hooper! zeide de Staalkoning op heeschen toon. Geloof je dat ik gek ben?

De secretaris keek verwonderd van zijn schrijfmachine op en antwoordde:

— Gij zijt zoo goed bij uw verstand als

men slechts verlangen kan, mijnheer! Waarom die vraag?

— Dus je gelooft niet, dat ik in staat ben, een advertentie op te geven, zonder dat ik mij dat naderhand herinner?

Neen, dat lijkt mij volkomen onmogelijk!

— De opwinding en de schrik der laatste dagen zouden mij wellicht zoo hebben aangegrepen, Hooper, zoodat mijn geheugen er onder heeft geleden! Zie eens hier!

Vandyke reikte Hooper het blad toe, na het te hebben opengevouwen, en wees hem met uitgestrekte wijsvinger op de zonderlinge advertentie.

De secretaris las de annonce met lichtelijk samengetrokken wenkbrauwen en gaf den Staalkoning het blad langzaam terug.

— Die advertentie kunt gij onmogelijk geplaatst hebben! zeide hij toen.

— Ik ben blij dat je dit zegt, Hooper! riep Vandyke uit, terwijl hij zich met den zakdoek over het klamme voorhoofd streek. Ik zou anders aan mijn eigen verstand hebben gaan twifelen. Maar — als ik die annonce niet heb opgegeven — wie deed het dan?

Er volgde geen antwoord op deze vraag.

Hooper had de schouders even opgehaald en dacht blijkbaar ingespannen na.

Eindelijk zeide hij:

— Op die vraag kan ik u niet antwoorden, mijnheer. Gij hebt met den eersten post, dien dreigbrief gekregen, dien ik u zooeven overhandigd heb en deze advertentie moet hedenmorgen zijn aangeboden. Wie ook de plaatsers geweest moge zijn — hij kon niets afweten van het verzenden van den dreigbrief!

Vandyke greep naar zijn hoofd, en begon met groote passen het vertrek op en neder te loopen, zoo groot als een danszaal en in tweeën gescheiden door een balustrade, boven een trap van drie treden, welke over de geheele breedte van het vertrek doorliep.

— Dat is om er je verstand bij te verliezen, kreunde hij dof. Wie is die man? Wat wil hij? Wat is zijn doel?

Hij wachtte geen antwoord op deze vragen, maar ging met driftige passen het vertrek uit, om zich naar een klein werkkabinet te begeven, hetwelk aan de groote bureaokamer grensde, en waar Vandyke zich soms opsloot als hij in volkomen afzondering over een of ander moeilijk vraagstuk, de zaken betreffende, moest nadenken.

Maar ditmaal was zijn afzondering toch

niet zoo volkomen.

Het vertrek werd namelijk opnieuw geschilderd, en in een hoek was een schilder in een witte kiel boven op zijn dubbele ladder bezig met het overschilderen van het plafond. Het was een oud man met een witte sik, en vuil wit haar.

Hij bewoog zich moeilijk en zuchtte nu en dan zwaar onder het werk.

Vandyke stond even stil, nadat hij de deur achter zich gesloten had en nam den man met gefronst voorhoofd en vol achterdocht op.

Raffles had er hem reeds voor gewaarschuwd: wantrouw ieder, want iedereen kan uw moordenaar zijn!

En hij zou die waarschuwing ter harte nemen.

En toch zeide hem zijn gezond verstand, dat hij niets te vreezen had.

Deze zelfde schilder kwam reeds jaren in het heerenhuis op geregelde tijden zijn werk verrichten.

Hij was ditmaal in het bijzonder aangevoelen om het herstellingswerk te doen, niet door een der bedienden, maar door Cissy zelve.

En dan — hoe zou deze man, verondersteld dat hij een lid der vreeselijke bende was, reeds nu op de hoogte kunnen zijn van het weigerend antwoord in de „New-York Globe”, terwijl hij reeds eenige uren aan den arbeid was?

Neen — het was onmogelijk, dien ouden schilder te verdenken!

Vandyke nam dan ook verder geen notitie van den man, en ging met het hoofd in de handen gesteund voor zijn schrijftafel zitten, om over de raadselachtige advertentie na te denken.

Wie kon er toch belang bij hebben, in zijn plaats handelend op te treden?

Was het een vriend of een vijand?

Plotseling hief hij met een ruk het hoofd op. Een gedachte was hem ingevallen, die hem niet meer wilde loslaten!

Was die geheimzinnige persoon, die namens hem zoo ongevraagd ingreep mischien — John Raffles, de eigenaardige beschermer, die zich zelf voor zijn bemoeiingen beloonde met het formidabele honorarium van een millioen dollar?

Maar dit wilde hij niet!

Hij wilde niet van dien man afhankelijk of hem dankbaar zijn!

Het was waar — hij had hem zijn dochter

en nog vier miljoen teruggegeven, maar hij was en bleef Raffles, dus een gevaarlijk inbreker — en inbrekers neemt men niet als helpers!

Maar hoe te ontdekken, of hij zich niet vergiste — of hier werkelijk die vreemde gentleman-inbreker de hand in het spel had?

Lang dacht de Staalkoning hier niet over na.

Hij had nu wel zooveel van Raffles vernomen uit den mond van bevriende, hoog geplaatste politiebeamten, dat hij begreep, zijn tijd en moeite vruchteloos te zullen verspillen, als hij trachtte hier onderzoek naar te doen!

Als het toeval den Grooten Onbekende niet weder op zijn weg bracht, dan zou hij hem zeker nooit meer ontmoeten — tenminste niet bij zijn weten!

Nog geruimen tijd zat Vandyke voor zijn schrijfbureau.

Hij had reeds het administratiebureau van zijn blad opgebeld, maar zooals hij wel vreesde, kon men hem daar geen opheldering geven.

De advertentie was opgesteld met de schrijfmachine, op papier bedrukt met het firmahoofd van den Staalkoning en zij werd aangeboden door een loopknecht.

Daar zij dadelijk betaald werd, had men er volstrekt geen bezwaar in gezien, de advertentie te plaatsen, te meer, omdat men van den Staalkoning immers juist zulk een mededeeling verwachtte, na de gebeurtenissen van de laatste dagen!

Natuurlijk was de loopknecht een helper van Raffles geweest, tenminste als deze inderdaad degeen was, die de advertentie had laten plaatsen — met een doel hetwelk de Staalkoning nog steeds niet kon begrijpen.

Hij had bijna anderhalf uur zoo gezeten, nu en dan een nieuwe sigaar opstekende, alsof hij aan het Nicotiaansche kruid helderheid van geest vroeg, en van tijd tot tijd hier en daarhelen telefoneerende.

De schilder had nu en dan zijn ladder verschoven, onder diep gezocht, alsof de arbeid hem zeer moeilijk viel, en was met zijn werk door gegaan.

Nu stond Vandyke op, rangschikte eenige papieren en verliet het vertrek.

Hij trad met gebogen hoofd zijn werk-kamer binnen, waar de secretaris nog altijd in zijn arbeid verdiept was, en ging zwijgend voor het reusachtige schrijfbureau zitten.

Hij trachtte te werken, zijn aandacht bij een onderdeel zijner uitgebreide zaken te bepalen — het ging niet.

Altijd en altijd opnieuw keerde de vraag in zijn hersens terug, wie de zonderlinge aanbieder der advertentie wel geweest mocht zijn.

Een half uur later werd er geklopt en trad een bediende het vertrek binnen, die een brief op een presenteerblad droeg.

Hij wilde dezen, zooals gewoonlijk, bij den secretaris nederleggen, die alle correspondentie van zijn meester schifte, maar deze wierp een vluchtigen blik op de enveloppe, en wenkte toen in de richting van den Staalkoning, die roerloos, met zijn gouden zakpotlood in de hand, voor zich uitstaarde.

— Er staat „Streng Vertrouwelijk” op den omslag, man! Zie je dat zelf niet? bromde Hooper zacht.

De bediende haalde even de schouders op en ging den brief aan Vandyke brengen.

Deze hief even het hoofd op alsof hij uit een droom ontwaakte en nam den brief aan.

Langzaam opende hij de enveloppe met behulp van een fraai vouwbeen in den vorm van een Indischen kris in miniatuur en nam den brief er uit.

Hij stond op, klemde zijn lorgnet op den neus, begaf zich lezend naar het raam en stond daar even doodstil.

Maar hij kon nog nauwelijks twee regels gelezen hebben, of in het vertrek waar de schilder nog steeds aan het werk was, klonk een luid geraas en dadelijk daarop een harde bons, gevolgd door een erbarmelijk gekreun.

Met den brief in de hand vloog Vandyke naar de deur die naar het aangrenzend vertrek leidde, gevolgd door den secretaris, die evenals hij zeer verschrikt was.

Toen zij binnentraden, vonden zij den schilder op den grond liggen, terwijl hij zich met een pijnlijk gelaat het been wreef.

De ladder lag naast hem.

Blijkbaar was het voorwerp uitgegleden op den gladden parketvloer, die dicht bij de wanden onbedekt was, en de arme oude man moest een ernstigen val hebben gedaan.

— Haal dadelijk een glas water voor hem, Hooper, zeide Vandyke. En vraag mijn dochter wat Hofmann-druppels. De arme kerel is geheel overstuurd!

Hooper snelde heen om aan de opdracht te gaan voldoen, terwijl Vandyke zich over den kreunenden schilder heenboog, die zich

blijkbaar ernstig bezeerd had.

Maar niet zoodra was de deur achter den secretaris dicht gevallen, of de oude man greep Vandyke bij den arm, en fluisterde snel op een geheel anderen toon dan de Staalkoning ooit van den schilder gehoord had :

— Geef mij aanstonds den brief dien gij zooveen hebt ontvangen.

Buiten zichzelf van verbazing en gehoor gevend aan een aandrang dien hij niet kon weerstaan, haalde Vandyke den brief te voorschijn en overhandigde hem aan den schilder, die hem heel voorzichtig aan een der hoeken tusschen zijn nagels vastgreep, er even aan rook en toen in zijn schildersblouse liet verdwijnen.

Daarop vervolgde hij haastig :

— Ga onmiddellijk uw handen wasschen in zoo heet mogelijk water — beter tien minuten dan vijf !

— Maar mijn God — waarom dan ? riep Vandyke uit, terwijl hij zeer bleek werd.

— Omdat deze brief doortrokken is met een giftig mengsel, dat een vreeselijke uitwerking heeft. Als gij hem ten einde had gelezen zoudt gij waarschijnlijk nu reeds niet meer tot de levenden behooren. Het gift zou zich door de huid van uw vingertoppen heen, door uw vingers, door uw armen in uw geheele lichaam verspreid hebben.

De Staalkoning stond wankelend op en riep heesch :

— Die ellendelingen !

En daarop snelde hij weg, door een waanzinnigen schrik voortgezweept, ten einde in een van de badkamers, waar steeds heet water voorhanden was, zijn handen te gaan reinigen.

Hij kon nog geen dertig tellen het vertrek verlaten hebben of de secretaris trad binnen met een glas water in de hand en thans gevolgd door Cissy, die met eenige fleschjes uit de huisapotheek verschrikt naar den schilder toeliep, die opnieuw was gaan kreunen.

Hij dronk een klein teugje van het glas water, na er onmerkbaar even aan te hebben geroken, en zeide toen op huilerigen toon :

— Duizend maal verschooning, Miss, dat ik u zooveel last veroorzaak, maar ik kon het waarlijk niet helpen ! De ladder gleed nit,

toen ik naar beneden wilde klimmen, om een nieuwen kwast te nemen en toen ben ik gevallen.

— Hebt ge U erg pijn gedaan, vroeg Cissy, met een medelijdenden klank in haar stem.

— Het gaat al over, Miss, antwoordde hij. Hooper had zwijgend staan toezien en vroeg nu :

— Waar is mijnheer Vandyke ?

— Hij was zoo vriendelijk om even een zenuwstillend middel voor mij te halen, mijnheer ! Maar laat ik u toch volstrekt niet van uw werk houden — ik kan werkelijk wel weder staan !

Met moeite was de oude schilder overeind gekrabbeld, waarbij hij zich aan de stoelen vasthield.

— Maar gij moogt vandaag volstrekt niet meer werken ! riep Cissy uit. Ik zal wel om een ander vragen !

Tot haar verwondering kneep de schilder haar snel en ongemerkt even in den arm en zeide toen op smeekenden toon :

— Doe dat vooral niet, Miss ! Mijn patroon is streng — ik ben oud — misschien zou hij mij wel wegzenden, als het bleek dat ik mij in dit mooie huis zoo lomp gedragen heb ! Ik gevoel mij werkelijk al veel beter, en ik begin dadelijk opnieuw !

En met deze woorden greep hij de ladder beet, terwijl Hooper het vertrek verliet, ten einde zich weder aan zijn bezigheden te begeben, en nadat hij zich overtuigd had dat den schilder werkelijk niets meer scheelde.

De oude man had zich gereed gemaakt om zijn ladder weer te beklimmen, maar niet zoodra was de deur gesloten, of hij kwam snel weder naar beneden en deed iets wat de verwondering van het jonge meisje ten top deed stijgen.

Hij liep namelijk zoo snel als een jongen en volkomen onhoorbaar naar de tusschen-deur en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

En in die houding bleef hij even staan, totdat hij zich met een uitdrukking van tevredenheid op zijn gelaat weder omwendde.

Hij had zich geheel opgericht en het kwam Cissy voor, alsof hij thans bijna een voet langer was, dan toen hij dien morgen met zijn verfpotten en kwasten was komen opdagen !

HOOFDSTUK IV.

RAFLES DOET EEN VOORSTEL.

Bewogen door een gevoel, waarvan zij zich niet aanstonds rekenschap kon geven, deed de dochter van den Staalkoning, met de hand op het hart gedrukt, een paar stappen achteruit en keek den schilder onderzoekend met half geopende lippen aan.

De grijsaard trad snel op haar toe en bracht haar naar een hoek van het vertrek, vanwaar hij de tusschendeur duidelijk in het oog kon houden en reeds onder het loopen begon hij te spreken:

— Er is niet veel tijd voor uitleggingen, Miss! De tijd dringt! Gij hebt natuurlijk reeds begrepen, dat ik niet degenen ben voor wien ik mij uitgaf.

— Maar — waar is dan toch de oude man? Er is hem toch geen leed wedervaren?

— Volstrekt niet, Miss! Ik heb hem met alle zachtheid behandeld — en wees er zeker van dat ik hem schadeloos heb gesteld!

— Maar wat hebt gij dan met hem gedaan? vroeg Cissy onthutst.

— Wij, een makker van mij en ik, hebben hem eenige uren geleden opgevangen toen hij zijn twaalfuurtje zou gaan gebruiken en hem in een auto weggevoerd naar een veilige plek, en daarop heb ik zijn plaats ingenomen.

— Maar met welk doel dan?

— Met het doel hier toezicht uit te oefenen, Miss!

— Toezicht? U is dus van de politie?

— Dat wel niet Miss, antwoordde de gewaande schilder met een eigenaardige glimlachje om zijn lippen. Maar voor u is het toch hetzelfde!

— Maar het ongeval van zoeven? Was dat dan bedrog?

— Het zuiverste bedrog wat men zich kan denken, Miss, klonk het kalm gegeven antwoord.

— Maar waarom hebt ge dat gedaan?

— Om uwen vader te waarschuwen!

— Mijn vader? herhaalde het meisje, terwijl zij verbleekte en de kleine hand op het hart drukte. Wat was er dan met hem?

— Zijn leven liep gevaar, Miss! Hij ont-

ving een brief, die mij dadelijk verdacht voorkwam.

— Gij spreekt in raadselen, mijnheer! stamelde Cissy, wier verbazing ieder oogeblik toenam.

— Heel eenvoudig, Miss. Ik had een gat geboord door den muur en kon daardoor een groot gedeelte van het aangrenzende werkvertrek van uw vader zien. En zoo zag ik ook den brief.

— En dien hebt gij op dien afstand herkend? Hoe is het mogelijk?

— Heel eenvoudig Miss — door dit toestel te gebruiken, antwoordde de schilder glimlachend, terwijl hij een kleinen verrekijker uit zijn zak nam, die, ineengeschoven, gemakkelijk een plaatsje vond in de palm van zijn hand.

Cissy, die haar stem eveneens had laten dalen, alsof zij vreesde te worden beluisterd, vroeg nu op zachten toon:

— Gij wist dus wie den brief verzonden had?

— Ik herkende onmiddellijk het handschrift.

— En wie was de afzender?

— Mijn doodsvijand, Miss — en tegelijkertijd de chef van een vreeselijk genootschap, waarvan de bende van het Kwade Oog een onderdeel vormt. Zoodra ik het handschrift herkende, koesterde ik achterdocht — want ik ken de streken van dien ellendeling! Ik weet dat hij dokter in de medicijnen is, en doorkneet is in de geheimen van de chemie! Het zekere voor het onzekere nemende, liet ik mij snel van mijn ladder zakken en wierp hem om, terwijl ik het liet voorkomen, alsof ik zwaar gewond was. Uw vader en mijnheer Hooper kwamen toesnellen . . .

— Welnu? vroeg het jonge meisje ademloos.

— De brief was vergiftigd! Ik had goed geraten!

— Groote God! hijgde het jonge meisje. En kan mijn vader daar de noodlottige gevolgen niet van ondervinden?

— Ik heb hem dadelijk weggezonden, Miss, om zijn handen te gaan wasschen met heet water. Als hij dat snel gedaan heeft, zal hij er met een geringe zwelling van de vingers, een weinig duizeligheid en wat vermoeidheid in de ledematen afkomen!

— Dan was het wel een vreeselijk vergift? fluisterde Cissy nauwelijks hoorbaar.

— Het doodelijkste plantaardige gif, Miss, hetwelk in de wetenschap slechts zeer zelden gebruikt wordt, daar de behandeling er van, hoe voorzichtig men ook is, met de grootste gevaren gepaard gaat! Het blad papier was met de gifstof doortrokken, en wanneer uw vader den brief geheel had uitgelezen, zou hij er onherroepelijk het leven bij hebben verloren!

Cissy smoorde slechts met inspanning van al haar krachten een kreet van afschuw, greep de hand van den zonderlingen schilder en fluisterde heesch:

— Gij hebt dus mijn vader het leven gered! Hoe moet ik u daarvoor danken!

— Gij dankt mij het beste, Miss, door er niet verder over te spreken! Het was in zekeren zin mijn plicht — later zal u dat wel duidelijk worden.

— Maar wie zijt gij dan, mijnheer, die over zulk een wonderlijke macht beschikt, en zoo sprekend gelijkt op onzen ouden schilder, dat ik bijna nog niet kan gelooven, een ander voor mij te zien, als is uw stem ook een geheel andere en veel jonger!

De andere liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, maar toch doordrong zij het jonge meisje tot in het diepst van haar wezen, toen hij antwoordde:

— Ik ben John Raffles, Miss.

Eenige oogenblikken heerschte er een drukkend stilzwijgen in het vertrek.

Het jonge meisje had onwillekeurig nog een stap terug gedaan en keek den jongen man die daar tegenover haar stond met wijd geopende oogen aan.

— John Raffles — de gentleman-inbreker — de Vliegende Engelschman — en de man, die mij ontruikt heeft aan de handen van zijn ontvoerders, kon Cissy eindelijk fluisteren, ofschoon de aandoening haar bijna het spreken belette.

— Gij vergeet nog een kleinigheid, Miss! Gij hadt er aan moeten toevoegen: En de man die mijn vader een millioen dollar ontroofde.

Cissy kneep de lippen op elkaar en wierp

een schuwen blik op het gelaat van den gewaanden schilder, waarin nu de groote grijze oogen een geheel anderen jeugdiger en schitterender blik hadden.

Toen sprak zij fluisterend:

— Daarover spreken wij niet! Ik wil er niet van hooren! Ik wil alleen weten, dat ge mij, met gevaar voor uw eigen leven, uit de handen van die verschrikkelijke Chineezers hebt gered.

Raffles haalde de schouders op en zeide koeltjes:

— Zooals gij wilt, Miss! Over het algemeen laat mij het oordeel van mijn medemenschen volmaakt koud, maar toch — het verheugt mij, dat gij ondanks alles niet al te slecht over mij denkt. Meen echter niet, dat ik het millioen terug zal geven.

— Ik vraag er niet om, mijnheer! zeide Cissy op trotschen toon.

— Zooveel te beter, Miss! hernam Raffles droogjes. Gij bespaart mij aldus een onbeleeft weigering en dat kan een galant man niet anders dan welkom zijn! En wilt gij nu een goeden en welgemeenden raad van mij aannemen?

Het jonge meisje knikte zonder te antwoorden.

— Dan zou ik u aanraden . . .

Maar Raffles voltooide den zin niet en sloop snel en geruischloos naar de tusschen-deur.

Hij bukte zich en legde opnieuw zijn oog tegen het sleutelgat.

In die houding bleef hij een oogenblik staan, en daarop keerde hij weder op zijn teenen loopend terug.

— Wat loert gij toch? vroeg Cissy nieuwsgierig. Daar binnen is niemand dan de secretaris.

— Dat weet ik wel, Miss, maar men kan nooit te veel voorzorgen nemen. En nu ter zake. Als ge mijn-welgemeenden raad volgt dan haalt gij uw vader over zoo spoedig mogelijk te vertrekken! Hij zal wel ergens een villa of buitenverblijf hebben, of kennissen in een andere streek van Amerika, maar nog liever in Europa. Hoe verder hij uit de buurt is, hoe beter!

— Loopt hij dan zulk een gevaar?

— Zeer groot, Miss! Gij kent de leden van de bende van het Kwade Oog niet, anders zoudt gij weten, dat zij niet zoo spoedig hun plannen opgeven.

— Maar hoe kan vader vluchten zonder

dat men het merkt! zeide het meisje handenwringend. Wij zijn overal door spionnen omringd, en ik weet zeker, dat mijn vader geen stap kan doen, of de ellendelingen zullen er kennis van dragen.

Raffles dacht een oogenblik na, en zeide toen:

— Gij hebt gelijk! Wij moeten dus list te baat nemen! Terwijl uw vader het land verlaat, zal ik den strijd met de bende voortzetten — totdat een van beiden, zij of ik, het onderspit delven.

Raffles had dit laatste bijna op woesten toon gezegd, terwijl zijn oogen vlammen schoten en zijn vuisten zich balden.

Maar nu liet hij zijn stem weder dalen, en vervolgde fluisterend:

— Ik heb alle redenen om te vermoeden, dat hier een geheele campagne tegen uw vader op touw zal worden gezet. De chef van een uitgebreid misdadigersgenootschap is persoonlijk uit Londen overgekomen om de zaken te regelen! En ik verzeker u dat het slechts in zeer zeldzame gevallen geschiedt. Het wordt dus een strijd op leven en dood — en ik zelf heb den strijd uitgelokt!

— Gij? vroeg Cissy verschrikt. Maar gij zijt alleen!

— Niet alleen, Miss! Ik heb twee krachtige, trouwe vrienden — en ik heb mijn geestvermogens! En verder beschik ik over eenige middelen waarvan ik u den aard niet kan verklaren, maar die mij kostbare helpers zijn! Ik zeide u zoeven, dat ik wel bijna verplicht ben uw vader te helpen, en ik zal u thans zeggen waarom! Hedenmiddag verscheen er een advertentie in tal van New-Yorksche bladen, die slechts dezen zin bevatte: „Ik weiger een cent te betalen. Peter Vandyke”.

— Maar mijn vader heeft zulk een advertentie nooit geplaatst, mijnheer, zeide Cissy

haastig.

— Dat weet ik, Miss. Ik plaatste haar! Begrijpt gij nu, dat ik alles in het werk moet stellen om uw vader in veiligheid te brengen! Gij ziet dat de schelmen aanstonds gereageerd hebben — en toch kon ik niet anders handelen en ik ben er trouwens van overtuigd, dat uw vader zelf ook niet opnieuw zijn millioenen had willen offeren. En ik geef u de verzekering dat hij niets te duchten heeft zolang ik in zijn onmiddellijke nabijheid ben, en over hem waak, en zeg mij nu dat ge mij vertrouwt!

Onmiddellijk kwam het antwoord:

— Ik vertrouw u van ganscher harte.

— Zeg dat ge mijn hulp aanvaardt!

— Ik aanvaard ze!

— Zeg dat ge mij in alles de vrije hand zult laten, u over niets zult verwonderen wat er ook moge geschieden en mij zooveel gij kunt behulpzaam zult zijn.

— Dat beloof ik u!

— Zoo zij het! Geef goed acht, zet ooren en oogen open, zie voorloopig in iedereen hier in huis een vijand voor wien men zich in acht moet nemen — en gedraag u strikt volgens mijn aanwijzingen, welke ik u wel zal weten te doen toekomen.

Het jonge meisje stond een oogenblik doodstil, en plotseling, voor Raffles het verhinderen kon, had zij zijn hand gegrepen en stamelde met tranen in de stem:

— Wat gij ook gedaan moogt hebben — ik wil het u vergeven! Gij hebt een edel hart.

Het volgende oogenblik was het jonge meisje de kamer uitgesneld, terwijl Raffles opnieuw en stil de ladder beklom, en enkele seconden later weder bezig was, het plafond met verf te besmeren, alsof hij zijn geheele leven niet anders gedaan had.

Wilt U Uw vriend of U zelven

een welkom geschenk geven, koop aan een

blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK V. IN HET GASTHUIS.

Of het kwam doordat Peter Vandyke toch nog te lang gewiefeld had met het reinigen van zijn handen, of door een andere oorzaak — hij werd dienzelfden dag zeer ongesteld, en de huisdokter die hem reeds een tiental jaren behandelde en tot zijn beste en vertrouwde vrienden behoorde, verlangde dat de Staalkoning aanstonds naar een ziekenhuis zou worden vervoerd.

Wel weeklaagde Miss Thornycroft, de bejaarde, corpulente dame van gezelschap van Cissy, en verzekerde zij, dat men haar meester binnenshuis minstens even goed zou kunnen verplegen, maar dokter Gossip bleef onvermurwbaar.

De patient bleek hooge koorts te hebben, en ofschoon de toestand niet levensgevaarlijk was, bleek een voortdurend toezicht en een zeer speciale behandeling dringend noodzakelijk.

En zoo kwam dan de groote, gemakkelijke auto van het Carnegie-Gasthuis, een der duurste en grootste ziekenhuizen van de stad, voorrijden. Vandyke werd er voorzichtig ingetild en de wagen reed terug.

Er was reeds een kamer voor den zieke in gereedheid gebracht en hij werd aanstonds te bed gebracht om door den dienstdoenden geneesheer te worden onderzocht, hetgeen geschiedde op verlangen van dokter Gossip, die de verantwoording voor de vreemde ongesteldheid, waaraan de Staalkoning leed, blijkbaar niet alleen wilde dragen.

Na lang beraad diende men hem een injectie toe, die verlichtend moest werken, en legde een ijsverband op het hoofd van den zwaar zieken millionaire.

Het was tamelijk laat in den avond toen een der fraaiste auto's van den Staalkoning stil stond voor de deur van het heerenhuis in de Vijfde Avenue.

Daarin stapte na eenigen tijd Miss Thornycroft, onderdrukt snikkend in haar zakdoek, ten einde zich naar het ziekenhuis te begeven, en zich persoonlijk op de hoogte te stellen van den toestand van haren meester.

Cissy had haar tot aan de deur vergezeld en het bleek ook nu weer hoe het groote huis nog altijd in het oog werd gehouden door de spionnen der bende, want er zwierven in de onmiddellijke omgeving eenige verdachte individuen rond, met bedoelingen, die aan duidelijkheid niets te wenschen overlieten, en dit, ofschoon ook eenige geheime rechercheurs op de been waren, teneinde het huis te bewaken, waar de man woonde, die zich de wraak der Bende van het Kwade Oog op de hals had gehaald.

Het bezoek aan het gasthuis duurde slechts kort.

De toestand van den zieke verbeterde weliswaar merkbaar, maar niettemin hadden de geneesheeren hem het spreken verboden.

Miss Thornycroft verliet dus reeds na verloop van eenige minuten weder het gasthuis.

Zij stapte in de wachtende auto en reed weg, het gelaat diep in den zakdoek gedrukt en terwijl haar lichaam schokte van het snikken.

Nadat de arme, oude dame hem verlaten had, bleef Vandyke nog geruimen tijd stil liggen, nu en dan zachtjes kreunend, maar het was toch duidelijk te merken, dat zijn toestand verbeterd was sedert men hem zoo voorzichtig op zijn bed in de weelderig gemeubelde kamer had nedergelegd.

Het was nu zeer stil in het groote gasthuis, en men hoorde niets anders dan nu en dan de snelle zachte schreden der verpleegsters en oppassers, die door de lange, breede gangen liepen, welke zich langs de gemeenschappelijke zalen en de particuliere vertrekken met slechts weinig bedden of zelfs maar één bed uitstrekten.

In het vertrek met zijn beide groote ramen, die op het gasthuispark uitzagen, brandde een kleine, electrische lamp, van slechts geringe lichtsterkte en ten overvloede met een lichtgroene kap omgeven, waardoor een zacht schijnsel in de kamer verspreid werd.

Door de twee ramen, met gordijnen van dun linnen gesloten, die nu echter waren teruggeschoven op verlangen van den zieke, drong een zwak licht binnen, afkomstig van de lantarens, die hier en daar in het park geplaatst waren, hetgeen noodig was, om den weg te verlichten voor de verplegers en de zusters, die zich naar een van de paviljoens moesten begeven, waar de besmettelijke ziekten werden behandeld.

Een kleine, witmarmere pendule op den schoorsteenmantel liet haar eentonig getik hooren, maar anders verbrak niets de stilte in het vertrek.

De verpleegster had zooveen het vertrek verlaten, na zich nogmaals van den toestand van den zieke op de hoogte te hebben gesteld, de temperatuur te hebben opgenomen en het ijsverband te hebben vernieuwd.

Ook de geneesheer, die nu dienst had in het ziekenhuis, zoowel als dokter Gossip, hadden hem een laatste bezoek gebracht en tevreden met het hoofd geknikt — de toestand ging blijkbaar vooruit!

Vandyke scheen echter den slaap niet te kunnen vatten, ofschoon hij moest weten dat een lange en ongestoorde nachtrust hem zeer veel goed zou doen.

Hij lag met open oogen naar de deur te staren, alsof hij er naar verlangde met iemand te spreken, die de eenzaamheid van deze naargeestige, al te groote ziekenkamer kwam verstoren.

Het was omstreeks een uur in den nacht toen de kamerdeur heel zachtjes kraakte.

Zij ging langzaam open en een hoofd kwam door de reet kijken.

Toen trad een verpleegster het vertrek binnen, die de deur weder achter zich sloot, stil bleef staan en op zeer zachten toon vroeg,

— Slaapt gij reeds, mijnheer Vandyke?

Er kwam geen antwoord.

De verpleegster herhaalde de vraag een weinig luider, maar weer bleef het antwoord uit.

— Ik moet u nog even een injectie geven, ziet gij? kwam het weer zacht over de lippen van de jonge vrouw, terwijl zij eenige schreden naar het bed toe deed.

Nu pas scheen de zieke haar nabijheid te bemerken.

Hij opende eensklaps de oogen en hief een weinig verschrikt het hoofd op.

— Wie is daar, vroeg hij.

— De verpleegster, mijnheer Vandyke! Voor u gaat slapen moet ik u nog even een injectie toedienen, op bevel van den dokter!

— Nu nog? Dat is wel heel laat! merkte de zieke gemelijk op. Had men mij niet rustig kunnen laten slapen tot morgen? Nu, als het volstrekt noodzakelijk is, ga dan uw gang!

De verpleegster was op het kleine tafeltje toetreden, dat dicht bij het hoofdeinde van het groote bed stond en maakte alles voor de injectie gereed, terwijl Vandyke toekeek, slaperig en met telkens dichtvallende oogen.

De verpleegster haalde het spuitje uit een étui, nam een kleinen flacon uit de kleine handtasch, welke zij in de hand had gehouden, deed er den glazen stop af, en doopte het spuitje in de kristalheldere vloeistof, welke zich in den flacon bevond.

Zij deed het fleschje weder in de tasch, sloot deze, en trad met het spuitje in de hand op het bed toe.

— Uw arm, als ik u verzoeken mag? zeide zij op zachten toon.

— Maar zoudt gij niet eerst wat meer licht maken, zuster? vroeg Vandyke. Gij zult bij deze kleine lamp niets kunnen zien!

— Genoeg om te doen wat ik te doen heb, mijnheer Vandyke, klonk het rustig. Wilt gij mij nu uw arm geven?

— Mijn arm? Gij kunt de hand en ook de vuist er bij krijgen! klonk het uit den mond van den zieke.

En voor de verpleegster zich goed bewust was, wat er met haar geschiedde, had Vandyke het dek van zich afgeworpen, den arm uitgestrekt en de vrouw in de borst gegrepen!

De verpleegster slaakte een gedempten kreet, liet het spuitje vallen bij de poging de sterke vuist te grijpen, die haar gevangen hield, en tastte tegelijk met de vrije hand naar haar zak.

Maar de millionaire, die over geweldige kracht scheen te beschikken, sprong uit het bed, steeds de vrouw vasthoudend, en sleurde haar naar de deur, ten einde den sleutel weder terug te draaien, dien zij bij haar binnentreden had omgedraaid, maar niet dan nadat hij op den electrischen knop had gedrukt, die zich aan het hoofdeinde van het bed bevond.

De vrouw trachtte zich uit alle macht te bevrijden en kronkelde in de sterke hand van

den zieke, die zoo eensklaps zijn gezondheid scheen te hebben herkreten.

Maar zij had met een te sterke tegenpartij te doen.

Vandyke had haar armen boven de ellebogen vastgegrepen en hield die nu zoo stevig omsloten, dat de vrouw als in stalen boeien geklonken was.

Daar klonken schreden buiten op de gang, die haastig naderden en even later werd de deur geopend en trad er een verpleegster binnen, die stom verwonderd op den drempel bleef staan bij het onverwachte schouwspel dat zich aan haar bliken voordeed.

— Wat is dat, mijnheer Vandyke! riep zij ademloos. Wat moet dat beteekenen? Hoe durft gij uw bed verlaten?

— Vraag niet zooveel, zuster, antwoordde de man met het verband om, ga liever dadelijk den geneesheer-directeur halen. Vergeet ook niet een paar krachtige verplegers hierheen te zenden en onmiddellijk de politie te telefoneeren.

— Groote God! Waarom?

— Omdat zij dan een hoogst gevaarlijk individu onschadelijk kan maken! Haast u wat!

Zonder nog een woord te zeggen, snelde de verpleegster heen, want zij scheen nu toch ook tot het besef te komen dat er iets zeer ernstigs was voorgevallen in de kamer, waar Vandyke — of wie het dan anders wezen mocht, verpleegd werd!

Nog een minuut bleven de twee personen daarbinnen tegenover elkander staan, zonder dat er een woord gesproken werd, de een machteloos in de sterke vuisten van den ander.

Toen naderden er opnieuw snelle schreden en drie krachtig gebouwde verplegers traden de ziekenkamer binnen.

Zij bleven met een uiting van verbazing staan en een hunner schakelde aanstonds het electrische licht in, dat van de zoldering afhing en thans zijn krachtig schijnsel door het vertrek verspreidde.

Achter hen verscheen de directeur-geneesheer, die zijn oogen niet scheen te kunnen gelooven, en ontzet stamelde:

— Wat heeft dit alles te beteekenen? Waarom zijt gij opgestaan, mijnheer Vandyke. Waarom houdt gij die verpleegster zoo stevig vast?

— Is dit een verpleegster? vroeg Raffles — want de gewaande zieke was niemand

anders dan de gentleman-inbreker —, terwijl hij een kort lachje deed hooren. Nu, dan is het er een van een zonderling soort.

En met een snelle beweging rukte Raffles de zoogenaamde verpleegster de witte kap af, en tevens de goed nagemaakte pruik, waaraan die kap vastzat!

De geneesheer had een schreeuw van verbazing gegeven en riep:

— Een man! Het is een man!

Het was maar al te waar — daar stond een man met een duisteren blik en een trek van woesten haat op het gelaat midden in het vertrek.

Hij keek rond als een wild dier, dat zooveel van zijn vrijheid beroofd is, en in zijn kooi naar een zwakke plek zoekt, maar Raffles scheen zijn gedachten te raden en beval op korten toon tot de verplegers:

— Houdt den man vast, en geef vooral goed acht op zijn bewegingen, want hij is een zeer gevaarlijk sinjeur, en reken er op, dat hij voor geen middelen zal terugdeinzen als die hem de vrijheid kunnen hergeven. Ik zal hem binden.

De drie verplegers grepen den man stevig vast, terwijl Raffles, die het ijsverband reeds van zijn hoofd had gerukt, de polsen van den man stevig bijeen bond met een stuk van het gordijnkoord.

— Maar wie is die man, en hoe komt hij hier? Wat was zijn doel? riep de directeur uit, die nog altijd niet van zijn verbazing bekomen was.

— Wie hij is? vroeg Raffles, terwijl hij den indringer onder het licht trok. Kijk hem maar eens goed aan!

De directeur vestigde zijn bliken op den gevangene en riep eensklaps uit:

— Richard Hooper! Uw secretaris.

— Goed gezien, mijnheer de directeur, zeide Raffles op korten toon. Het is de secretaris van Peter Vandyke — al is het niet de mijne!

— Wat is dat? riep de directeur uit, terwijl hij naar zijn hoofd tastte. Niet de uwe? Gij zijt dus niet....

— Neen, mijnheer, die ben ik niet! antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar dat is om gek te worden! zeide de directeur wanhopig. Wat beteekent dit alles. Heeft collega Gossip mij dan voor de mal gehouden?

— Dat heeft hij, mijnheer — maar met een goed doel! antwoordde Raffles. Maar

laat ik u eerst op uw andere vragen antwoorden! Gij wildet weten hoe deze man hier kwam, welnu gij hebt slechts naar zijn kleding als verpleegster te kijken om daarop een antwoord te ontvangen. Wat zijn doel betreft

Raffles voltooide den zin niet, maar deed een paar stappen naar het bed, nam het injectiespuitje op, hetwelk op den vloer was gevallen zonder te breken, en kwam er mede naar den directeur.

— Dit was het! zeide hij. De zoogenaamde verpleegster kwam binnen met het voornemen Vandyke van het leven te berooven door hem met deze stof een inspuiting te geven, — waarschijnlijk een sterk geconcentreerde oplossing van aether, opium, morphine of iets dergelijks!

— Vreeselijk! kwam de directeur op heeschen toon. Wees zoo goed mij dit spuitje te laten. Ik wil aanstonds den inhoud onderzoeken en mijn bevindingen aan de politie mededeelen. Heeft men haar reeds gewaarschuwd?

De verpleegster, die zooeven weder was binnentreden, knikte bevestigend en zeide toen:

— Ik ben — een detective in particulieren dienst van mijnheer Vandyke!

— Maar heeft Miss Thornycroft dan zooeven niets ontdekt, toen zij u hier een bezoek kwam brengen? vroeg de directeur verbaasd. Ik wil aannemen, dat gij u zeer goed vermomd hebt, maar mij dunkt, dat zij het bedrog toch had moeten ontdekken!

— Het was Miss Thornycroft niet, mijnheer — het was Peter Vandyke! antwoordde Raffles glimlachend.

De directeur deed een paar stappen achteruit en keek Raffles met wijd geopenden mond aan.

— Dat is — stotterde hij. Iets dergelijks heb ik nog nimmer beleefd! Maar nu begrijp ik ook, waarom de arme vrouw zoo bitter weende en haar gelaat steeds in haar zakdoek verborgen hield. Het was een prachtige komedie en als gij haar op touw hebt gezet, dan kan ik u slechts mijn compliment maken.

— Ik dank u, mijnheer! zeide Raffles met een lichte buiging. Ik kan het nu wel zeggen in tegenwoordigheid van dezen schurk, die waarschijnlijk voor een jaar of 10 op zijn minst zal worden opgeborgen — Peter Vandyke heeft zich onder mijn toezicht vermomd als een dame van gezelschap van zijn

dochter, hij is in een huurauto gestapt, die door een mijner collega's bestuurd werd, en deze heeft hem, nadat hij hier zijn kort bezoek had gebracht, rechtstreeks naar het station gereden, waar tien minuten later de trein vertrok, die den Staalkoning naar een stad bracht, die ik voorloopig liever niet zal noemen, omdat men nooit te voorzichtig kan zijn.

— En Miss Thornycroft? vroeg de directeur vol bewondering voor het vernuft van den man, die zichzelf detective had genoemd.

— Miss Thornycroft heeft het huis niet verlaten en zich in een der vertrekken opgesloten, totdat haar meester veilig en wel vertrokken zou zijn. De bandieten zijn nu op een dwaalspoor gebracht, en het zou wel zeer toevallig zijn, als zij den Staalkoning ontdekten!

— Maar Miss Cissy? Loopt zij nu geen gevaar? Heeft zij haar vader niet vergezeld?

— Zij zou dit misschien wel gedaan hebben, wanneer wij niet gevreesd hadden dat dit te zeer de aandacht van de boeven zou trekken, antwoordde Raffles. Zij wilde trouwens haar zwaar gewonden verloofde, den inspecteur van politie Flannagan, die een week geleden zoo verraderlijk door de bandieten overvallen werd, niet verlaten voor hij buiten gevaar is. Zoodra de geneesheeren dat haar echter verzekeren, zal zij zich bij haar vader voegen. En wat het gevaar betreft, waarin zij verkeert — ik zal haar blijven beschermen. En nu moet ik aanstonds vertrekken, ten einde mijn maatregelen te nemen!

— Zult gij niet wachten tot de politie hier is, om uw verklaringen af te leggen? vroeg de directeur. Zij kan over 5 minuten hier zijn.

Er vloog een glimlachje over het gelaat van den gentleman-inbreker, toen hij antwoordde:

— Ik zal mijn getuigenis later wel afleggen! Het is voorloopig voldoende dat Hooper hier onder een valsch voorgeven en in een vermomming is binnen gedrongen, om Vandyke van het leven te berooven! Het vergif bevindt zich in een flacon, in gindsche tasch, die door dien man is binnengebracht. Het bewijs van zijn schuld is overstelpend, ook al zou ik in het geheel geen getuigenis afleggen. Ik zal mij echter gaarne ter beschikking van de politie houden — maar op het oogenblik dat mij het beste schikt! En nu zult ge wel zoo goed zijn mij mijn bovengoed

te geven, want ik kan bezwaarlijk in deze pyama vertrekken.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijnheer, zeide de verpleegster, die zwijgend terzijde was blijven staan.

Raffles boog voor den directeur, wierp in het voorbijgaan den secretaris van den

Staalkoning een spottenden blik toe, die een wereld van gedachten verborg, en verliet het vertrek.

Juist kwamen aan het tegenover gestelde einde van de gang de agenten van politie aan, die Richard Hooper gevankelijk zouden wegvoeren

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI.

DE RUIKER.

Er was een dag verlopen sedert zich de gebeurtenissen hadden afgespeeld in het vorig hoofdstuk beschreven.

Hooper was reeds gehoord, en ofschoon hij zich in alle bochten wrong, was zijn opzet zoo duidelijk en helder als de dag bewezen, dat er voor hem geen redding meer was.

Toen men ten overvloede in zijn slaapkamer in het huis van Vandyke goed verborgen eenige papieren vond, die zijn lidmaatschap van de bende van het Kwade Oog vaststelde, was zijn lot onherroepelijk beslist.

Hij werd eenige dagen later tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld en nog dienzelfden dag naar de gevangenis van Sing-Sing overgebracht.

Cissy was nu alleen in het groote huis achtergebleven, slechts vergezeld door Miss Thornycroft, haar trouwe dame van gezelschap.

Er waren eenige bedienden ontslagen, die nog pas kort in dienst waren, teneinde de kans op verraad binnenshuis zooveel mogelijk te verminderen, en het was nu heel rustig in het paleisachtige huis aan de 5de Avenue.

Het was omstreeks 2 uur in den middag toen er een besteljongen op een rijwiel gezeten kwam aanrijden, die voor de deur van het heerenhuis afstapte.

Hij droeg een grooten ruiker, die in vloeipapier was gewikkeld.

Hij ging het terras op, belde aan en overhandigde den negerbediende den bouquet, met een briefje, terwijl hij zeide :

— De complimenten van mijnheer Flanagan en Miss Cissy moest deze bloemen aanstonds in het water zetten, want zij zijn frisch afgesneden.

De neger knikte, nam den ruiker en het briefje aan, en de besteljongen vertrok weder.

De bediende sloot de deur en ging de vestibule door, teneinde zich naar den vleugel te begeven, waar zich de vertrekken van de dochter van den millionnair bevonden.

Aan den voet van de trap kwam hij het kamermeisje tegen, dat juist denzelfden morgen in dienst was getreden op aanbeveling van een vriend des huizes.

— Wat heb je daar, Jim ? vroeg zij nieuwsgierig, terwijl zij den negerbediende staande hield.

— Een ruiker voor Miss Cissy ! Van haar aanstaande ! antwoordde de neger met een breeden grijns, terwijl hij het kameniertje onder de kin streek.

Maar deze trok het hoofd snel terug en zeide lachend :

— Geen grapjes, hoor zwartje ! Geef mij

dien ruiker maar en het briefje, ik ben juist naar Miss Cissy op weg.

De neger scheen een oogenblik te aarzelen, maar toen reikte hij het gevraagde over, en ging zijn post bij de deur weder innemen.

— Het ontbrak er waarachtig maar aan, dat dat zwarte heerschap me onder de kin aaide! bromde het kameniertje, terwijl zij luchtig de trap opwipte en met een stem die verbazend diep mocht heeten voor zulk een lief wezentje

Op het breede portaal van de eerste verdieping, dat helder verlicht werd door drie gekleurde glasramen, door een kunstenaars-hand vervaardigd, stond zij stil en bekeek den ruiker aandachtig.

Zij draaide het ding om en om en bekeek toen zeer nauwkeurig het onderende van de afgesneden stengels, die uit het vloei-papier staken.

Daarop schudde zij het hoofd, mompelde iets, dat merkwaardig veel op een krachtterm leek, en zette toen vlug haar weg voort.

Het was een heele wandeling, want zooals gezegd, het huis was buitengewoon groot, en alleen de dochter des huizes beschikte reeds over zes vertrekken, waarvan er drie den omvang van een volslagen danszaal hadden.

Maar eindelijk trof het kameniertje het jonge meisje aan in haar boudoir, het kleinste van alle vertrekken, waar zij bezig was met het nakijken van doozen oude brieven.

Juist toen de kamenier had aangeklopt en was binnengetreden, hoorde zij achter zich een zware ademhaling, die afkomstig bleek te zijn van den negerbediende.

— Wat is er? vroeg de kamenier eenigszins ongeduldig.

— Ik vergat nog wat! kwam de bediende nog hijgend van het snelle loopen.

— De besteljongen zei, dat de bloemen vooral dadelijk in het water moesten worden gezet, want zij zijn pas afgesneden.

— Zoo — zei hij dat? kwam de kamenier. Zij moesten vooral in het water worden gezet. Ik dank je voor de waarschuwing, Jim, ik zal de boodschap overbrengen.

En de kamenier trad binnen met den ruiker en het briefje in de hand.

Zij overtuigde zich, dat de neger zich verwijderd had, trad toen snel op haar jonge meesteres toe, maakte een allerliefste buiging en zeide met haar hoog zacht stemmetje:

— Als 't u blijft, Miss — dit werd zooveen

namens uw verloofde gebracht!

Maar aanstonds liet zij er met een geheel veranderde diepe fluisterstem op volgen:

— Neem u in acht, Miss! Hier schuilt verraad achter.

Het jonge meisje had den ruiker reeds aangenomen, en wikkelde er nu het vloeï af.

Het was een bundel zeer fraaie chrysanthen, dahlia's en andere bloemen, bijeengehouden met een breed paars lint.

Cissy keek het kamermeisje verschrikt aan en zeide toen eveneens op fluisterenden toon:

— Gij moet u vergissen, mijnheer — er is niets bijzonders aan deze bloemen te zien, en er is ook niets tusschen verborgen.

De persoon, met deze voor een kamermeisje zoo zonderlinge benaming toegesproken was inderdaad een heer, — het was Charles Brand!

Nogmaals had de jonge man op verzoek van Raffles de rol van vrouw op zich genomen, welke hij op zoo onnavolgbare wijze wist te vervullen met een gratie en een sierlijkheid van bewegingen, welke menige echte vrouw hem had kunnen benijden.

Zijn kleine handen en voeten, zijn elegante gestalte, zijn rond, gevuld gelaat met de helder schitterende oogen kwamen hem daarbij zeer te stude.

Hij schudde het hoofd en zeide op zachten toon:

— Op het eerste gezicht is deze ruiker volmaakt onschuldig, Miss — maar draai hem eens om, en bezie de onderenden van de stelen.

Het jonge meisje gehoorzaamde en bekeek met aandacht de schuin afgesneden steleinden, en na eenige oogenblikken merkte zij op: — Ik zie er niets bijzonders aan, mijnheer.

— Dat komt omdat gij te weinig ervaring hebt van zulke duivelsche streken, Miss, kwam Charles ernstig.

Hij wees op een der dikste stelen, en vervolgde:

— Deze steel is over een gedeelte uitgehold, en vervolgens opgevuld met een poeder, op het oog eenvoudig op gips gelijkend, en dat met een zeer dun laagje kleefstof, hetwelk den stengel afsluit, en dat ondoor-schijnend is, op zijn plaats wordt gehouden. Dit poeder is volkomen onschadelijk — totdat het in water oplost, want dan ontwikkelt het zeer snel uiterst vergiftige dampen, doodelijker nog, dan de gifgassen welke

in den grooten oorlog gebruikt werden! Begrijpt gij nu, waarom de zoogenaamde besteljongen nadrukkelijk zeide, dat de bloemen in water gezet moesten worden?

Cissy verbleekte, wankelde achteruit, en moest steun zoeken door zich aan het blad van haar schrijftafel vast te houden.

— Dus — dan komen de bloemen ook niet van hem? stamelde zij fluisterend.

— Natuurlijk niet, Miss!

— Maar het briefje dan?

— Ik denk, dat het slecht eenige woorden zal bevatten — en die zijn zeker niet door uw aanstaande geschreven.

Cissy scheurde haastig het briefje open, en doorvloog den inhoud, die inderdaad uit slechts weinige regels bestond.

— Is het de hand van uw verloofde, Miss? vroeg Charles.

— Als gij mij niet gewaarschuwd hadt, zou ik er zeker een eed op gedaan hebben, maar nu zou ik zeggen, dat sommige letters niet de zijne zijn.

— Dat wist ik wel! hernam Charles op gedempten toon. Een der schriftvervalschers van de bende heeft natuurlijk dien brief geschreven, om alle achterdocht bij u weg te nemen.

— Maar zullen die schurken ons dan nooit met rust laten? riep Cissy wanhopig uit.

— Voorloopig zeker niet, Miss, vrees ik — er zal eerst een zeer kras voorbeeld moeten worden gesteld, dat de schrik er een weinig in komt, zeide Charles. Maar spreek niet zoo luid — wij moeten er nog altijd op verdacht zijn, dat er zich hier in huis spionnen bevinden.

— Gij hebt gelijk, mijnheer! zeide Cissy, nu weder fluisterend, terwijl zij droevig het hoofdschudde. Wie zou dat achter den schijnbaar zoo bescheiden, eenvoudigen Hooper gezocht hebben!

— Juist van dergelijke lieden, aan wie men zijn laatsten cent zou toevertrouwen, maakt de bende gebruik bij het ten uitvoer brengen van haar plannen, Miss! zeide Charles. A propos, is de negerbediende al lang in dienst?

— Van zijn 14de jaar af! Hij is nu 34 — en zijn trouw is boven iedere verdenking verheven!

— Des te beter, Miss, dan hebben wij tenminste aan hem een trouwen steun als het noodig is! Neem hem echter niet in vertrouwen, wat mijn persoon betreft, voor mijn

lastgever dit goedkeurt, want het is beter de voorzichtigheid te overdrijven, dan uw leven opnieuw in de waagschaal te stellen.

— Wat zou ik met dezen ruiker doen?

— Zorgvuldig bewaren, Miss, en aan de politie ter hand stellen als stuk van overtuiging.

Charles had den bos bloemen nogmaals in de hand genomen en vervolgde nu:

— Ik zie dat er verscheidene stengels met poeder zijn behandeld! Als gij wilt kunt gij u zelf overtuigen, dat ik de waarheid heb gesproken.

— Op welke wijze dan? vroeg het jonge meisje met een uitdrukking van afschuw op het lief gelaat.

— Dat zal ik u zeggen, Miss! Ik heb beneden in het bediendenvertrek een zeer bejaarde kat gezien, wier dagen geteld zijn en die op een erbarmelijke wijze hoest. Het arme dier heeft waarschijnlijk in hevige mate kinkhoest en men zou het een weldaad doen, door zijn einde te bespoedigen. Het dier kan nauwelijks een paar dagen meer leven! Vergunt ge mij een proef met hem te nemen?

Cissy aarzelde even, maar zei toen vastberaden:

— Het is goed! Ik wil weten waaraan ik mij te houden heb!

— Dan zal ik mij zoolang hiernaast verbergen, roept gij dan Jim en geef hem bevel de oude kat bij u te brengen, liefst zonder dat het al te zeer opzien baart. Gij kunt wel een of ander voorwendsel verzinnen.

Terwijl Cissy belde, begaf Charles zich naar het naastliggende vertrek, een fraaie muziekzaal, waar een schoone Bechstein-vleugel stond, en bleef staan luisteren.

Hij hoorde Jim binnenkomen en Cissy het bevel geven, de oude kat te brengen, omdat zij het arme dier nog eens wilde zien, nu het zoo ziek was, dat het binnenkort wel zou sterven.

De neger verwijderde zich en keerde tien minuten later terug met een magere, oude spierwitte kat in de armen.

Het arme dier hoestte vreeselijk en scheen zijn einde nabij te zijn.

Cissy streek het medelijdend over den kop en zeide:

— Leg het arme dier daar maar op het kussen — ik zal je wel schellen als je het weer kunt weghalen.

Zoodra de bediende de deur achter zich

gesloten had, trad Charles weder binnen.

— Een schotel of een kom met water, als ik u verzoeken mag, zeide hij, na een blik op de zieke kat te hebben geworpen.

Cissy begaf zich haastig naar haar slaapkamer en keerde terug met een diepen kristallen kom, bestemd om er orzen in te laten drijven en die voor de helft met water was gevuld.

Charles had reeds een raam geopend en plaatste nu de kom op een tafeltje daarvoor.

Toen zeide hij :

— Ga nu voor het andere geopende raam zitten en houdt het hoofd zooveel mogelijk naar buiten.

Het jonge meisje volgde den wenk op.

Charles nam een van de dunste geprepareerde stengels uit den ruiker, haalde een klein mesje uit den zak van den boezelaar dien hij droeg en sneed voorzichtig den stengel door op een paar centimeters van het einde, boven een uitgevouwen courant, welke hij op de tafel had neergelegd.

Er viel een wit, eenigszins vettig poeder uit den hollen steel.

Charles schudde een weinig van het poeder in zijn holle hand en zeide toen tot het jonge meisje, dat aandachtig toekeek :

— Hier in mijn hand heb ik een hoeveelheid poeder, niet eens voldoende om er een vingerhoed voor een vijfde mede te vullen. In dezen stengel zit zeker tienmaal meer, en zoo zijn er een zestal in den ruiker. Ik schud nu dit poeder in de kom — en maak dat ik weg kom !

Charles was haastig achteruit gegaan.

wachtte eenige oogenblikken, deed zijn boezelaar af, vouwde dien op en bond hem na diep te hebben adem gehaald snel om neus en mond.

Daarop greep hij de jammerlijk hoestende kat, trad met uitgestrekte armen op het raam toe en hield het zwak tegenspartelende dier op omstreeks een meter hoogte boven de kom.

En bijna op hetzelfde oogenblik hield het spartelen en het hoesten op . . .

De kat strekte met een schokkende beweging alle vier de pootjes recht — er liep een lange siddering door het magere lijfje — en toen was alles voorbij.

Het had nauwelijks een onderdeel van een seconde geduurd.

Charles trad aanstonds terug, legde het roerlooze lichaam van de kat met de vier zijwaarts gestrekte pooten weder op het kussen, deed den boezelaar af en zeide :

— Gij ziet dat ik niet overdreven heb !

— Gij hebt gelijk — de uitwerking is vreeslijk ! zeide het jonge meisje sidderend. Het was alsof de arme kat door den bliksem getroffen werd.

Charles zeide niets maar wachtte, totdat de giftige dampen door het open raam waren weggetrokken.

Toen nam hij de kom op en goot haar leeg in een der marmeren bekkens in de prachtige badkamer . . .

Maar de bouquet werd zorgvuldig weggeborgen in een kast om ter gelegener tijd als bewijsstuk te dienen.

HOOFDSTUK VII.

DES NACHTS OM TWEE UUR.

De dag ging voorbij zonder dat er nog iets bijzonders voorviel !

Cissy maakte haar rijtoer, vergezeld door Miss Thornycroft en in een auto welke door Henderson bestuurd werd.

Eenige detectives reden naast het voertuig op motor fietsen gezeten, maar zij waren volkomen onkundig van het feit, dat de man achter het stuur in dienst was van den Grooten Onbekende.

Wel wisten zij, dat er een geheimzinnige kracht aan het werk was, die de bandieten tegenwerkte, maar zij meenden, dat hier een

particuliere detective van Peter Vandyke aan den arbeid was.

Zij hadden van het hoofdcommissariaat van politie opdracht gekregen om de dochter van den Staalkoning te beschermen — zij beschermden haar zoo goed zij konden — en verder vroegen zij niet.

De autorit duurde anderhalf uur en Cissy werd zeker door heel wat leden van de bende gezien, zoodat het hoofdkwartier wel aanstonds kon begrijpen, dat er met den ruiker iets geschied was waarop zij niet hadden gerekend, maar er gebeurde niets bijzonders.

Des avonds kwam er een telegram van Peter Vandyke met een vooruit afgesproken naam onderteevend, waaruit bleek, tot onuitsprekelijke verlichting van Cissy, dat haar vader althans voorloopig in veiligheid was.

Een paar malen was Raffles verschenen, telkens onder een andere gedaante, nu eens als een deftige bezoeker, die in een fraaie auto kwam voorrijden, dan weder als brievenbesteller of ook wel als bediende van een pasteibakker, ten einde zich te overtuigen, dat alles in orde was.

En nooit zou het jonge meisje hem herkend hebben, als hij niet de woorden had gesproken, die zij tezamen als wachtwoord hadden afgesproken.

Nog veel minder kwam het de dochter van den millionair een oogenblik in de gedachte, dat zij hier samenwerkte met denzelfden man die haar vader een millioen ontroofd had, en het als de gewoonste zaak van de wereld scheen te beschouwen, dat ontzaggelijk bedrag te behouden!

Zij dacht er niet aan, omdat zij er niet aan wilde denken, en alleen maar de herinnering wilde behouden aan een dapper man, die haar van den dood had gered!

— Wat kwam het er op aan, zoo zeide zij bij zichzelf of hij zich een bedrag had toegeëigend, dat voor haar vader zoo bitter weinig beteekende.

Zoo werd het avond — zoo brak de nacht aan.

De bedienden hadden zich allen ter ruste begeven, en miss Thornycroft had zich reeds geruimen tijd naar haar kamer terug getrokken, die aan het slaapvertrek van Cissy grensde.

Charles had zich eveneens naar het hem aangewezen vertrek begeven, dat in denzelfden vleugel van het groote huis was gelegen, en met groote vreugde had hij zich ontdaan van de vrouwenkleederen, om nog een sigaret te rooken.

Hij wist, dat de dochter van den Staal-koning hem bij het minste teeken van onraad zou kunnen waarschuwen, want James Henderson had in den loop van den dag een telefonische verbinding tusschen het vertrek van het jonge meisje, dat van Charles en zijn eigen kamertje boven de garage in den tuin aangelegd.

En hij dacht nog eens na over de dingen die er dien dag waren gebeurd en de rol

welke hij daarbij had vervuld.

Hij prees zich gelukkig, dat hij goed had opgelet en bijtijds den afschuwelijken toeleg met den vergiftigen ruiker had kunnen verijdelen.

Raffles zou tevreden over hem zijn!

Zijn gedachten gingen naar zijn eigen waren vriend, wiens leven thans onherroepelijk aan het zijne verbonden was.

Hij was er zeker van, dat de Groote Onbekende evenals hij de oogen wijd geopend zou houden, en dat niets aan zijn aandacht zou ontgaan, al zou de jonge man op dit oogenblik zelfs niet nauwkeurig weten te zeggen, waar Raffles zich bevond.

Wel had Charles zooals Raffles hem verzocht had, een kleine woning gehuurd, waar de Groote Onbekende onder het mom van een copiïst zijn intrek had genomen, en hij wist ook, dat hij alle boodschappen daarheen moest zenden, maar onmogelijk had hij kunnen zeggen, waar Raffles zich nu bevond.

Het was ruim een uur in den nacht, toen Charles zich eindelijk ter ruste begaf, na geruimen tijd aan de deur te hebben geluisterd, teneinde zich te overtuigen, dat daar beneden in het groote huis alles rustig was.

Ook James de trouwe chauffeur van Raffles, zocht omstreeks dien tijd zijn legerstede op.

En terwijl hij zich ontkleedde, maakte hij tot zich zelf eenige brommende opmerkingen, die allesbehalve vriendelijk waren ten aanzien van de bandieten, die thans New-York terroriseerden, en schrik en ontzetting verspreidden.

— Ik zou voor de liefhebberij wel eens willen weten, hoeveel van dat tuig wij eigenlijk wel moeten opruimen voor men kan spreken van veiligheid! gromde de reus. Hoe men zich zoo beestachtig kan gedragen tegen een onschuldig, zwak meisje, alleen omdat zij de dochter van haar vader is — daar kan ik niet bij! Nu, het ergste zal nu wel achter den rug zijn en binnenkort hoop ik weder naar Londen te kunnen terugkeeren! De kennismaking met New-York is mij niet meegevallen!

En met deze verzuchting wierp Henderson zich op zijn legerstede.

Het kon omstreeks twee uur in den nacht zijn, toen de reus plotseling gewekt werd door een licht gerucht, waarvan hij zich den aard niet dadelijk kon verklaren.

Hij ging recht overeind in zijn bed zitten.

wreef zijn oogen eens uit, en stak reeds de hand uit naar den schakelaar van het elektrische licht, die zich onder het bereik van zijn hand naast het bed bevond, toen een onverwachte ontdekking hem daarvan voorloopig terughield.

De maan wierp een tamelijk mystiek licht in het kleine vertrek, en een straal viel juist op de deur die toegang gaf tot de gang, en die de eenige in het vertrek was.

En in dat trillende, witte licht zag Henderson de kruk langzaam, heel langzaam, om draaien.

— *By Jove!* zeide de reus tot zich zelf. Het is gelukkig, dat ik een hazenslaap heb — want als niet alles mij bedriegt — dan krijg ik nachtelijk bezoek! Nu, het is mogelijk, dat die visite voor mijn bezoekers een minder aangenaam verloop zal nemen, of mijn naam is niet James Henderson!

Hij liet zich voorzichtig uit het bed glijden, zorg dragend, dat hij geen gerucht maakte, schoot vlug eenige kleedingstukken aan, en greep zijn donkerkleurig livreibuis.

Hij maakte er een prop van en legde dien op het hoofdkussen, terwijl hij van eenige kleederen van zijn voorganger, die gearresteerd was wegens medeplichtigheid aan den eersten aanslag op het jonge meisje, en welke in het vertrek waren achtergebleven, een rol maakte en die onder de dekens schoof.

Vervolgens nam hij een zeer zwaren Engelschen sleutel ter hand, zooals men dien gebruikt om er de grootste schroefmoeren aan automobielen mede aan te draaien, en sloop naar den muur, waarin de deur zich bevond.

Daar vatte hij post, zorg dragend, dat hij door de opengaande deur verborgen zou worden.

Vrees was iets, dat de reus niet kende.

Alles wat hij op dit oogenblik gevoelde, was een zekere nieuwsgierigheid naar de plannen van de bandieten.

Want hij behoefde er geen oogenblik aan te twifelen, of er werd een nieuwe aanslag voorbereid, en de schurken waren voornemens, hem het eerst uit den weg te ruimen, daar zij maar al te goed wisten, welk een vreeselijk tegenstander zij aan den helper van John Raffles hadden.

Hij hield de oogen strak op de deur gevestigd, den Engelschen sleutel stevig omklemmend.

Een geluk, dat ik zulk een voortreffelijk

wapen onder mijn bereik had! mompelde hij voor zich heen. Zij zullen wel revolvers medebrengen, en ik heb ook zulk een schietwerktuig bij mij, maar hoe minder leven er gemaakt wordt, hoe beter het stellig is!

Daar — weer draaide de kruk rond....

— Draai jullie maar! gromde de reus. De grendel zit er op! Denk jullie soms, dat ik mij de moeite zal geven, dien voor jullie terug te schuiven? Zoek zelf maar naar een middeltje!

Als in antwoord op deze binnensmonds gegeven raadgeving, klonk er nu een zeer zacht geraas, alsof er een boor in het hout van de deur gedreven werd.

Eenige tellen later hield het geluid op.

En Henderson zag de punt van een dunne boor door het hout komen steken, glinsterend in het licht van een manestraal die er op viel.

Toen verdween het schitterende puntje weder.

Dadelijk daarop kwam er een dun ijzerdraad door de gemaakte opening steken, aan het einde voorzien van een soort van weerhaak.

— Dat zijn drommels handige schurken, zeide Henderson in zich zelf en met iets als bewondering. En wat doen zij nu?

Het ijzerdraad draaide eenigen tijd in het rond, als zocht het naar iets.

Telkens werd het een eindje teruggetrokken, als het doel gemist bleek — maar eindelijk had het zijn buit gevangen — den grendel!

De weerhaak bleef achter den knop van den grendel steken en langzaam, langzaam begon deze te bewegen.

— Nu zou ik het ijzerdraad van den knop kunnen wippen en die bewerking zoo vaak kunnen herhalen als ik zelf maar verkoos, bromde Henderson voor zich heen. Maar dat zou mij niet verder brengen. Zij zouden dan onraad bespeuren, en dat mag juist niet! Neen, ik zal de leden van dat nobele genootschap een warme ontvangst bereiden, en hen beletten, dat zij hun kornuiten kunnen waarschuwen! Want er zijn er natuurlijk veel meer dan er hier voor de deur staan — en wie weet, wat die nu op dit oogenblik elders in huis uitrichten!

De plotseling opgekomen gedachte, dat miss Cissy of Charles wellicht in doodelijk gevaar verkeerden, deed den braven kerel even zijn bezinning verliezen, en hij stond

op het punt, de zaak te forceeren en de deur met een ruk zelf te openen, toen deze reeds vanzelf opening.

Het geschiedde heel langzaam, tergend langzaam.

Toen de deur een handbreed geopend was, kwam er een revolver en daarop een hoofd te voorschijn, waarvan het gelaat in de richting van het bed met zijn bedriegelijken vorm onder de dekens gekeerd was.

Het volgend oogenblik wendde het hoofd zich om, en het gelaat werd gedraaid naar de plek, waar Henderson stond.

De deur was nog niet ver genoeg open, om den reus geheel en al te verbergen en de volgende seconde had de man, die daar rondloerde, hem gezien

De zware sleutel suisde bliksemsnel neer, voor de indringer eenig geluid van schrik of waarschuwing had kunnen geven — en met verbrijzelden schedel zonk de bandiet ter aarde.

Vliegensvlug sprong Henderson over het lichaam heen en rukte de deur open.

Daar stonden nog drie kerels in de gang, die blijkbaar niet begrepen hadden wat er eigenlijk geschied was.

Voor zij van hun verrassing bekomen waren, had Henderson den eersten man met een geduchten slag van zijn stalen stuk gereedschap neergeveld, en toen pas hieven de twee anderen hun dolk op, en wierpen zich op den chauffeur.

Maar het bekwam hun bitter slecht!

— Ik moet die kerels levend zien te vangen! gromde Henderson. Zij kunnen ons misschien later wel van dienst zijn.

Dit was nu niet zoo gemakkelijk, want de bandieten dachten er blijkbaar slechts aan hun tegenstander te dooden!

Henderson greep hen tegelijk bij den rechterarm, die den dolk vasthield en draaide deze lichaamsdeelen met zooveel kracht om, dat de ellendelingen met een gebrul van pijn hun wapen moesten loslaten!

Daarop tilde Henderson een hunner op, met niet meer moeite, dan alsof hij een zuigeling geweest ware en kwakte hem ruggelings op de tafel, die midden in het kleine vertrek stond.

En voor dat de kerel tijd had gevonden zich weder op te richten, voelde hij het gewicht van zijn makker op zich drukken.

Terwijl de reus de twee spartelende schurken met een hand tegen het tafelblad gedrukt

hield, raapte hij met de andere het dikke touw op, dat hem zelden verliet, en midden op den vloer lag.

Alsof hij een bosje sprot samenvoegde, zoo bond Henderson met sterke hand de twee bandieten aan elkander vast, en het was een jammerlijk gezicht, hen daar zoo tegen elkander geplakt te zien, hulpeloos ingebakerd, niet bij machte ook maar een vinger te verroeren!

— Misschien knelt het touw een weinig! zeide Henderson op grimmigen toon. Dat zou mij spijten, maar ik kan er niets aan doen!

Henderson overtuigde zich, dat de twee schurken tot volkomen onbewegelijkheid waren gedoemd, en tilde hen van de tafel, waarna hij hen niet al te zacht in een hoek van het vertrek nederwierp.

Er was ternauwernood een kwartier verstreken tusschen het oogenblik, waarop de deur was open gegaan en dat, waarop Henderson zijn vrachtje neergooide.

Hij trad nu op het venster toe, zorg dragende, half achter het gordijn verborgen te blijven en keek naar buiten.

De groote achtertuin was in duisternis gehuld, en tusschen de zware boomen en dichte struiken viel niets te ontdekken.

Slechts de grintpaden waren flauw zichtbaar in het licht van de maan, die zich echter nu en dan achter de wolken verborg.

Henderson richtte zijn blikken op den achtergevel van het heerenhuis, die zich op een afstand van ongeveer vijftig meter verhief.

Hij zocht de vensters van het slaapvertrek van de dochter van den staalkoning, hetwelk zich op de eerste verdieping van den linkschen zijvleugel bevond.

Er viel geen lichtschijnsel te bespeuren.

En toch ondervond de reus een ongerustheid, die een prikkelend gevoel in de palmen van zijn handen deed ontstaan, en een klam zweet in kleine, fijne druppeltjes op zijn slapen deed uitbreken.

Hij wendde zich langzaam om en keek in het vertrek rond.

Er was niets bijzonders te zien, behalve de zwarte massa in een der hoeken — de op elkander gebonden bandieten, die er in geslaagd waren, zich ter zijde te wentelen, om tenminste niet door elkanders gewicht te worden verstikt, en het levenlooze lichaam van den man die zich het eerst had vertoond, en wiens schedel als een ledige eierschaal was

verpletterd.

Neen, hier school het gevaar niet

Het moest daar buiten zijn!

Zou hij Charles Brand waarschuwen?

Ja, dat was het voornaamste! De jonge man moest in ieder geval op de hoogte worden gebracht van hetgeen hier zooeven was voorgevallen, hij moest zich op zijn beurt waakzaam betoonen!

Want het was wel bijna zeker, dat er zich ook leden der vreeselijke bende in het huis ophielden, waar zij denkelijk van de tuinzijde waren binnen gedrongen.

Henderson trad snel terug, greep de telefoon, welke hij zelf had aangelegd en belde Charles op.

Hij wachtte een minuut, twee minuten — belde nogmaals, wachtte opnieuw

En toen begreep hij

De bandieten waren op de hoogte van deze verbinding, hetgeen bewees, dat er zich nog altijd spionnen in het huis moesten bevinden en zij hadden den draad doorgesneden, die dwars door den achtertuin langs de toppen der boomen liep.

Henderson onderdrukte met moeite een vloek en trachtte daarop verbinding te krijgen met Cissy.

Maar ook deze poging was vruchteloos, zooals hij van te voren wel gevreesd had!

De chauffeur legde het toestel weder uit zijn handen en stond een oogenblik in beraad.

Was het zijn plicht niet, dadelijk naar het huis te gaan, en Charles Brand te waarschuwen?

Wie weet in welk groot gevaar zich het jonge meisje reeds bevond!

Henderson schoot snel zijn buis aan, liet zijn zware revolver, die zich onder zijn hoofdkussen had bevonden in zijn zak glijden, overtuigde zich nogmaals, dat zijn beide gevangenen zich onmogelijk zelve zouden kunnen bevrijden, en trad toen voor de laatste maal naar het venster, om nogmaals de duisternis met zijn blik te doorboren.

Hij liet ze langs den breeden gevel waren, en vestigde ze ten slotte op het dak.

En bijna tegelijkertijd ontsnapte hem een onderdrukte kreet

Daar boven, op het platte dak, had hij duidelijk eenige vage vormen waargenomen die zich langs den dakrand schenen te bewegen!

Nu waren zij verdwenen, en Henderson meende reeds, dat hij de speelbal zijner

verbeelding was geweest, toen de gedaanten opnieuw verschenen en nu vrij duidelijk afstaken tegen de lucht, daar de maan weder te voorschijn was gekomen.

Daar boven waren minstens vijf of zes mannen bezig met iets, wat hij op dezen afstand niet kon onderscheiden — maar het zou natuurlijk niets goeds zijn!

En nu zag de reus, hoe zich een der gedaanten over den rand van het dak boog, en zich liet zakken, blijkbaar aan een dik touw of een touwladder.

Hij werd op eenigen afstand gevolgd door een tweeden bandiet.

De afdaling had plaats, juist ter plaatse, waar zich het venster van de slaapkamer van Cissy bevond.

— Ja, hun doel is duidelijk! bromde de chauffeur, terwijl hij de vuisten balde. Zij zullen zich laten zakken tot het balkon, waarop een der vensters der slaapkamer toegang geeft, en van daar de kamer binnendringen! Op de een of andere wijze moeten zij ontdekt hebben, dat het onmogelijk is, de kamer op een andere manier binnen te dringen, daar de deur van het dikste hout is gemaakt, en voorzien van een veiligheidsslot, en dat zij bovendien dezer dagen in verbinding is gebracht met een electrischen wekker. Hoe zij kunnen weten, dat de geleidingsdraad onbruikbaar is, — dat is mij een raadsel, maar zij weten het, dat is zeker!

Terwijl hij dit binnensmonds mompelde, ging de aflading langzaam maar zeker voort.

Henderson begreep, dat hij aanstonds moest handelen, daar het gevaar iedere seconde toenam.

— Ik moet tot iederen prijs mylord waarschuwen! bromde hij. Waar heb ik de vuurpijlen? Ah, daar liggen zij! Ik hoop nu maar, dat Mylord nog waakt! Anders zou ik het huis moeten verlaten om op een postkantoor te telefoneeren, nu de schurken de geleiding hier hebben vernield, en dat zou mij zeker geruimen tijd ophouden!

De reus was snel naar een hoek van het vertrek getreden, waar een bundel kleine vuurpijlen lag, die van verschillende kleur waren, en door de drie mannen dikwijls gebruikt werden, om er elkander seinen mede te geven.

Hij maakte den bundel los, nam er een aantal pijlen uit, en verliet haastig het vertrek.

Hij daalde de trap af, en ging in den tuin.

Een seconde later vloog de eerste vuurpijl met een sissend geluid de lucht in, en barstte op groote hoogte uiteen.

Op dezen groenen lichtkogel volgde een blauwe, daarna weder een groene, dan een witte, een roode, een oranje, een paarse . . .

En toen werd het weder duister.

Henderson vestigde den blik op den gevel, waar de klauterende gedaante vaag zichtbaar was.

Het werd hoog tijd om handelend op te treden — over tien minuten zou de bandiet de kamer langs het balkon zijn binnen getreden.

En wat er dan gebeuren zou . . . de brave kerel voelde zich beurtelings gloeiend heet en ijskoud worden, als hij er aan dacht.

Hij klemde de tanden zoo dicht opeen, dat het hem pijn deed, en snelde daarop dwars door den tuin naar het huis.

Hij wist, dat de vuurpijlen natuurlijk ook door de bandieten waren gezien, en dat zij nu gewaarschuwd waren — maar zij kenden er de beteekenis niet van, en dat was althans iets!

En in geen geval zou de brave chauffeur zich laten weerhouden, te doen wat hij als zijn plicht beschouwde, ook al zou het hem het leven moeten kosten!

Zoo vlug zijn beenen hem dragen konden, ijfde hij voort, en opende met den sleutel, die hem ter hand was gesteld, zoodra hij in dienst was getreden, een achterdeur welke hij weder zorgvuldig achter zich sloot.

Zonder zich te bedenken vloog hij de trappen op, en hield niet stil, voor hij voor de deur van de slaapkamer van het jonge meisje stond.

Op de mat lag een herdershond, die dadelijk grommend was opgestaan, zoodra hij het geluid der naderende voetstappen hoorde, maar aanstonds kwispelstaartend op Henderson toekwam, toen hij hem herkende.

De reus klopte zachtjes op de deur, hijgend

van het snelle loopen.

Toen zeide hij op zachten, maar dringenden toon, terwijl hij zijn mond tegen het sleutelgat bracht:

— Sta dadelijk op, miss, maar maak geen licht! Er is onraad! Laat mij dadelijk binnen, maar maak zoo weinig mogelijk leven!

Daar binnen klonk een zeer zwak gerucht.

Blijkbaar had het jonge meisje de zacht gefluisterde woorden verstaan.

En toen hoorde Henderson op zachten toon zeggen:

— Wie zijt gij?

— Ik ben de chauffeur, miss!

— Geef dan het wachtwoord!

— Trouw en waakzaamheid!

— Het is goed! Wacht nog even. Ik zal u dadelijk binnen laten!

— Rep u, om 's Hemelswil, miss! zeide Henderson op dringenden toon. Er dreigt u levensgevaar!

— Wat is er dan gebeurd? klonk de zachte stem van Cissy door de reet van de deur.

— Er zijn bandieten op het dak, en twee hunner laten zich op dit oogenblik langs een touw of ladder tot op het balkon uwer kamer zakken! Ik heb het van uit mijn venster gezien! Iedere seconde is kostbaar!

Er kwam geen antwoord.

Maar enkele tellen later werd de deur voorzichtig geopend, en Henderson trad snel en onhoorbaar binnen.

Cissy stond met bleek gelaat vóór hem.

Zij had snel een peignoir omgeworpen en kleine muilen aan de voeten geschoven.

Henderson zag slechts schemerachtig haar lief, bleek gezichtje, want zij had geen licht gemaakt, volgens zijn instructies.

De reus greep dadelijk den arm van het meisje en wees haar zwijsend naar het balkon.

Daar, afgeteekend op het rolgordijn, dat het raam van de balkondeur afsloot, bewoog zich een schaduw!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VIII.

COX VERSUS RAFFLES.

Eenige oogenblikken stonden de beide menschen in de kamer doodstil.

Zij hielden hun blikken onafgewend op het gordijn gevestigd.

De maan wierp de schaduw van den indringer duidelijk op het gordijn, en even later kwam er zich een tweede bijvoegen.

Zonder een woord te spreken, duwde Henderson het jonge meisje met zachten dwang naar de deur van het toiletcabinet, opende deze onhoorbaar, en schoof haar naar binnen.

— Dit is een zaak tusschen ons drieën, miss! fluisterde hij. Gij moogt niet binnen komen vóór ik u kom waarschuwen!

Het volgende oogenblik sloot hij de deur, en begaf zich in de richting van het balkon.

Hij behoefde niet lang te wachten, of een zeer licht gekraak, bijna onhoorbaar, bewees hem, dat de schurken er in geslaagd waren de balkondeur te openen.

Zij ging langzaam open en de volgende seconde zouden de bandieten het vertrek zijn binnen getreden.

Maar Henderson sprong te voorschijn, en vóór de schurken begrepen wat er geschiedde, had hij hen beiden met zijn sterke vuisten in de borst gegrepen en drong hen weder naar het breede balkon terug.

Eén der kerels uitte een schorren vloek en trachtte de hand naar zijn zak te brengen.

De andere was reeds met zijn revolver gewapend en poogde het wapen op de borst van den onverwachten tegenstander te richten.

Maar zij hadden te doen met een al te krachtige tegenpartij!

Henderson drong hen onweerstaanbaar naar buiten, en juist, toen een der bandieten er in geslaagd was, een lang mes uit de scheede te trekken, welke aan een gordel onder zijn kleederen verborgen was, terwijl de andere zijn revolver had prijs gegeven, ten einde zijn vijand met beide handen aan de

strot te kunnen grijpen, tilde hij hen tegelijk met reuzenkracht op, zoodat zij over de balustrade van het balkon heen hingen.

Op hetzelfde oogenblik, dat een der schurken met een laatste krachtsinspanning wilde toestooten, slingerde Henderson de twee ellendelingen uit alle macht van zich af — een luide kreet, een vreeselijke vloek weerklonk toen twee doffe slagen, vlak achter elkaar en toen was alles stil.

Terwijl zijn machtige borst nog hijgde van de inspanning, keek Henderson naar boven, naar het dak, waar zich nog meer vijanden moesten bevinden.

Maar nu was er niemand meer te zien.

Die daarboven hadden blijkbaar begrepen, dat hun toeleg mislukt was, en dat hun verblijf op het dak nu geen nut meer had.

Henderson trad in de kamer terug en begaf zich ijlings naar de deur van het toilet.

— Haast u, miss! zeide hij op dringenden toon. Gij moet dadelijk wat kleeren aandoen, want ik geloof, dat het verblijf in dit huis zeer gevaarlijk voor u gaat worden! Als ik mij niet vergis, zijn de bandieten op zijn minst met twintig man en wie weet, met veel meer!

— Maar de lieden op het balkon? vroeg Cissy angstig.

— Bekommer u daar niet om, miss! zeide Henderson op grimmigen toon. Zij hebben hun verdiende loon ontvangen en zullen ons niet meer hinderen! En maak nu vlug voort — laat niemand binnen, die u het wachtwoord niet kan geven — ik ga in dien tijd mijnheer nu ja, den derden man in het spel waarschuwen! Misschien loopt hij ook wel groot gevaar!

— Maar dan is er dus een geheele bende op de been, die ons huis is binnengedrongen? riep het meisje hevig verschrikt uit.

— Ja, daar moeten wij wel op rekenen, miss! hernam Henderson. Zij zullen liever het uiterste wagen, dan toe te geven, dat zij verslagen zijn, en een partij hebben gevonden,

die het tegen hen kan opnemen! Ik veronderstel, dat de bende van het Kwade Oog alleen hier te New-York op zijn minst vijf duizend leden telt — en wellicht ben ik met mijn raming ver onder het werkelijke getal! En al die schurken zijn goed gewapend, goed gedrild, en de tucht onder hen is, zooals mijn meester zegt — en die weet alles! — even groot als onder de militairen! Maar laat ons thans geen tijd meer verliezen! Sluit de deur weder en kleed u snel aan! Ik keer dadelijk terug! Mijn meester is reeds gewaarschuwd! En . . .

Hij beëindigde den zin niet, maar ijde naar het venster.

Zooeven was de hemel een onderdeel van een seconde verlicht door een oogverblindend schijnsel!

Henderson wist, wat dit beteekende!

Dit sein kon alleen door zijn meester, den Grooten Onbekende zijn gegeven!

Hij sloeg het gordijn terzijde.

Daar — nogmaals dat helle schijnsel, heel hoog aan den hemel!

— Wat gebeurt er toch? riep Cissy verschrikt en verwonderd uit.

— Stel u gerust, miss! antwoordde de reus. Nu is alles goed! Mijn meester is in aantocht!

En met deze woorden snelde hij weg, het meisje achterlatend in een toestand van groote onrust en vrees.

Henderson vloog intusschen een paar gangen door, tot hij stilstond voor een wit gelakte deur, behoorende bij de kamer, waar het gewaande kamermeisje verblijf hield.

Hij liet zijn zware vuisten op het paneel van de deur nederhameren, en riep:

— Sta dadelijk op, mijnheer! Er is gevaar!

Onmiddellijk werd de deur geopend en Charles verscheen op den drempel, geheel gekleed.

— Wat is er toch te doen, James? vroeg hij haastig. Ik ben zooeven wakker geworden door een schel schijnsel, dat juist in mijn bed viel, en ik vroeg mij reeds af, wat dat te beduiden kon hebben, toen mij eensklaps inviel, dat dit het met Mylord afgesproken sein is! Ik heb mij toen dadelijk aangekleed. Hoe kom je hier en wat is er aan de hand?

— Ik kan kort zijn, mijnheer Brand! antwoordde James. Ik ben in mijn kamer overvallen door eenige bandieten, maar gelukkig heb ik hen kunnen overmeesteren, waarbij twee hunner in het stof hebben moeten

bijten. Uit mijn venster zag ik eenige kerels op het dak, en twee daarvan lieten zich aan een touw zakken naar het balkon van de kamer van miss Cissy.

— Groote God! En ben je nog op tijd gekomen, om haar te redden? vroeg Charles in de hevigste ongerustheid, terwijl hij den chauffeur bij den arm greep, en hem heen en weder schudde.

— Nog juist op tijd, mijnheer Brand! De twee bandieten leven niet meer — als men tenminste een val van een hoogte van twaalf meter niet overleeft! Ik heb miss Cissy gezegd, dat zij zich dadelijk moest kleeden, en dat ik u ging waarschuwen, want ik geloof, dat het geheele huis vol bandieten is!

— Dan moet zij het huis verlaten! riep Charles opgewonden uit. Wij moeten haar in veiligheid brengen!

— Dat was ook mijn idee, mijnheer Brand, hernam Henderson glimlachend. Het is maar alleen de vraag, of wij er nog uit kunnen komen!

— Heb je de politie reeds gewaarschuwd?

— Nog niet, maar ik vrees, dat dit ook niet bijster veel zou geven, mijnheer Brand! De schurken hadden de leiding tussehen mijn kamer en die van u en miss Cissy afgesneden, en dat zullen zij ook wel met de overige draden gedaan hebben uit voorzorg!

— Vervloekt! kwam Charles terwijl hij de vuisten balde. Als zij met dertig of veertig man komen — hoe zullen wij ons dan verdedigen? Als het alleen ons zelf betreft, zou ik nog wel een uitweg weten, maar wij zijn aansprakelijk voor de veiligheid van miss Cissy! Mylord heeft haar aan onze zorgen toevertrouwd!

— En daarom zullen en moeten wij haar ook tot onzen laatsten druppel bloed verdedigen, mijnheer Brand, zeide Henderson op ernstigen, bijna plechtigen toon.

— Waar is zij nu?

— In haar kamer.

— Laten wij er aanstonds heengaan! Wisten wij maar zeker, op welke bedienden wij konden rekenen, dan konden wij hen wapenen!

— Jim, de negerbediende, is trouw als goud, zeide miss Thornycroft hedenmiddag!

— Ga hem dan wekken! Je weet waar hij slaapt, in een vertrek dicht bij de keuken! Ik wacht je in de kamer van miss Cissy!

Henderson snelde heen en Charles begaf

zich naar de kamer van het jonge meisje, gaf het wachtwoord en werd binnen gelaten.

Hij vond Cissy geheel gekleed, een klein handvaliesje onder het bereik van haar hand.

Twee minuten later trad Henderson weder binnen — alleen.

Hij was zeer bleek en zijn gelaat was door woede en smart vertrokken.

— Welnu, waar is Jim? vroeg Cissy, die door Charles reeds op de hoogte was gebracht.

— Dood, miss! antwoordde Henderson toonloos. Ik vond hem vóór zijn bed, in een bloedplas, met een spitsen dolk tot aan het gevest in de borst. Aan dat gevest was een papiertje bevestigd, waarop stond: „Zoo vergaat het de vrienden van onze vijanden!” En de onderteekening — Het Kwade Oog!

Een oogenblik scheen het aslof Cissy in zwijm zou vallen.

Zij wist zich echter uit alle macht te beheerschen en zeide op doffen toon:

— God weet, dat ik nooit wraakzuchtig was — maar dit zullen de schurken bloedig boeten, dat zweer ik! Die goede, brave Jim!

Een snik welde uit haar keel en zij wong krampachtig de kleine handen.

Toen wendde zij zich tot Charles en zeide met samengetrokken wenkbrauwen, doodsbalek:

— Doe nu wat gij het beste acht, mijnheer! Ik ben gewapend en gij zult ervaren, dat ik mij van een vuurwapen weet te bedienen!

— Wij moeten dadelijk het huis verlaten, vóór wij hier als in een muizenval worden opgesloten, miss.

— Maar kan de politie ons niet ontzetten? vroeg het jonge meisje.

In plaats van te antwoorden, snelde Charles naar het telefoontoestel.

Eenige tellen later zeide hij ernstig:

— Het is zooals wij reeds vermoedden — de ellendelingen hebben den draad doorgesneden!

— Dan zijn wij dus alleen op ons zelve aangewezen! hernam het moedige jonge meisje. Welnu, het zij zoo. Laten wij gaan!

Het drietal wendde zich naar de deur.

Maar nog vóór zij er waren, ging plotseling het electrisch licht uit.

— Dat is hun werk! zeide Henderson tandenknarsend. Zij denken in het duister hun moordenaarswerk beter te kunnen verrichten!

— Vlug weg! En laten wij onze zaklantaarns voor onze borst hangen, James, zoodat wij de handen vrij hebben! beval Charles.

Even later begon de tocht naar de vestibule, bij het licht van twee zaklantaarns, terwijl de beide mannen ieder twee revolvers in de opgeheven vuisten hielden, op het minste onraad bedacht, en Cissy zich met haar kleine Bulldog-revolver gewapend had.

Iedere deur werd snel voorbijgegaan, iedere hoek werd met de grootste voorzichtigheid genaderd.

Overal in 't groote huis heerschte nu dichte duisternis.

Plotseling flitste er aan het einde van de gang, welke zij juist waren binnengetreden, een vuurstraal, dadelijk gevolgd door een tweede en een derde. Bijna tegelijk vielen de schoten, de kogels floten gierend voorbij.

Bij het licht van de lantaarns zag Charles de gedaanten van minstens een dozijn bandieten, op de treden van een trap juist tegenover de gang geposteerd, en de beenen van nog een drietal anderen, die hooger stonden.

— Terug! beval hij. Daar kunnen wij onmogelijk door!

De kleine troep ging snel terug, na vlug een paar schoten te hebben gelost, waarvan er althans één doel trof, want een heesche gil klonk door de holle gang.

Maar nu werden er ook achter hen schreden hoorbaar, en eensklaps doemden er tien of twaalf bandieten aan het einde van een dwarsgang op, terwijl er zes van een anderen kant naderden.

Reeds knalden er opnieuw schoten.

— Het huis is vol roovers! schreeuwde James. Wij zijn ingesloten!

— Nog niet! fluisterde Cissy, terwijl zij een kleine, lage deur openduwde. Snel hier binnen! Daarachter is de dientrap, die naar boven voert!

IJlings traden de drie vluchtelingen door de deur op een smal portaal, en snelden de trap op, die slechts door het personeel gebruikt werd.

— Naar het dak! beval Cissy. Ik hoor hen reeds achter ons. Daar kunnen wij ons het best verdedigen en misschien naar een ander huis vluchten. In ieder geval zal de politie ons nu opmerken, als wij schieten!

Zonder op te houden werd de terugtocht naar het uitgestrekte dak voortgezet.

Henderson versperde het luik zoo goed

mogelijk, maar helaas waren er nog meer toegangen.

Reeds werden er eenige gestalten zichtbaar, toen het drietal zich verdekt achter een geweldigen schoorsteen had opgesteld.

Maar eensklaps werd het reusachtige dak daghelder verlicht!

Het was alsof een zoeklicht op een ontzaglijk hoogen mast zijn schijnsel uitstraalde!

Charles uitte een kreet van vreugde.

— De Duivel der Lucht! schreeuwde hij opgewonden.

— Daar komt onze meester aan! jubelde James.

Het was zoo!

Het zonderlinge, schelle licht daar hoog aan den hemel werd uitgestraald door den schijnwerper van het wonderbare vliegtuig van den Grooten Onbekende!

Het wees Raffles den weg aan en verlichtte de daken als ware het midden op den dag.

Eenige oogenblikken later streek de „Duivel der Lucht” sierlijk als een meeuw op het dak neer!

En tegelijk klonk op de straat daar beneden het luid getoeter van een tiental politie-auto's!

Raffles had met behulp van zijn draadloos afzendtoestel de politie kunnen waarschuwen.

Hij boog zich over den rand van het schuitje, en zeide, koel en bedaard als steeds:

— Mag ik u verzoeken, in te stappen, miss Cissy en mijn goede vrienden? Wij zullen u in veiligheid naar uw vader brengen!

In een oogwenk waren allen aan boord.

En bijna loodrecht steeg de vliegmachine weder de lucht in, terwijl eenige bandieten krijschend van woede en machteloze haat, vruchteloos hun revolvers op het gewrocht van Raffles' vernuft leegschoten!

De volgende aflevering bevat :

Om Honderdduizend Dollar

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België : **HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.**

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885